

LF
NYT **S**

13

30.10.09
36. årgang

**Rasmus Willig: de umyndiggjorte
Politikerne har ordet
Børn- og ungeområdet i Sof skal spare
En dagplejer i Californien**

Forside: David Trood/Scanpix

Næste nummer af LFS Nyt udkommer fredag den 20. november 2009 · Deadline for indlæg og tekstside-annoncer er fredag den 6. november · Deadline for stillingsannoncer er tirsdag den 10. november. Begge dele kl. 10.00. Annonceprisen er kr. 9,70 pr. spaltecentimeter excl. moms.

Denne tryksag er produceret CO₂ neutralt hos KLS Grafisk Hus A/S

Ansvarshavende: Britt Petersen (formand)
Redaktion: Elisabeth Lockert Lange (DJ) og Maj-Britt Nilsson. Oplysninger vedrørende udgivesdatoer og annoncefrister fås ved henvendelse til redaktionen på telefon: 35 44 45 46 fax: 35 44 45 99. Informationsudvalget: Pia Bah, Bess de Flon, Kirsten Madsen, Frank Holm, Jytte Kellberg, Bo Kirkestrup, Thomas Enghausen.

e-mail: lfsnyt@lfs.dk

Redaktionen gør opmærksom på, at artikler i LFS Nyt ikke nødvendigvis dækker redaktionens eller Landsforeningen for Socialpædagogers synspunkter. Eftertryk i uddrag kun tilladt med kildeangivelse. Medlem af Dansk Fagpresse. Oplag: 11.500 SSN: 0903-1553

ÅBNINGSTIDER I FAGLIG AFDELING:

Mandag, tirsdag og fredag kl. 10-14
Torsdag kl. 13-18
Onsdag lukket
Telefon: 35 44 45 46 · Fax: 35 44 45 99
E-mail: lfs@lfs.dk · web: lfs.dk

ÅBNINGSTIDER I A-KASSE OG MEDLEMSAFDELING:

Mandag, tirsdag og fredag kl. 10-14
Torsdag kl. 13-18
Onsdag lukket
Telefon: 35 44 45 46 · Fax: 35 44 45 99
E-mail: akasse@lfs.dk · web: lfs.dk

LEDER

Af Helle Haslund,
forretningsudvalgsmedlem

INDHOLD

MINDRE MARKED – MERE VELFÆRD

Så er det nu det gælder. Om to uger, mere præcis den 17. november skal vi til stemmeboksene i forbindelse med kommunalvalget 2009.

Under overskriften "Alle har ret til ..." har LFS i kommunalvalgskampen været med til at sætte fingeren på den øgede ulighed, udstødningen og nedslidningen af mennesker, som er et resultat af det nyliberale syn på individet og den tilhørende styreform: New public management.

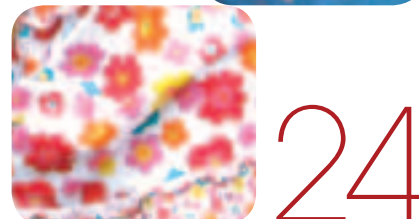
LFS' alternativ er solidarisk og bæredygtigt velfærd. LFS har derfor aktivt været ude med budskabet om mindre marked – mere velfærd, for derved at sætte velfærdsdagsorden højt på den kommunalpolitiske dagsorden for de næste 4 år.

Men når du på selve dagen, den 17. november, står på det lokale valgsted med stemmesedlen i hånden, ja så er det dig, din beslutning og dit valg, der er med til at bestemme, hvem der i morgen sidder i kommunen og træffer de politiske beslutninger på områder, der har stor betydning for dig, din familie, og for de børn, unge, voksne som du i dit daglige arbejde på arbejdspladsen er med til at gøre en forskel for.

Konsekvenserne af de forskellige politiske beslutninger, der bliver taget, er jo noget, vi som pædagogisk personale og i LFS dagligt må forholde os til, så derfor gør det en stor forskel, hvordan du den 17. november bruger din stemme.

Stem for solidarisk og bæredygtigt velfærd.

- 3** På stående fod
- 4-5** Børn- og ungeområdet nedskæres
- 6-9** Interview med Rasmus Willig
- 10-11** Flere underretninger
- 12-13** Mad i daginstitutionerne
- 14-15** Kunst i Dr. Caroline Amalie
- 16** Legepladserne
- 17** To LFS'ere stiller op til kommunalvalget
- 18-23** Seks politikere fra seks partier fortæller, hvad deres hjertesag er, og hvorfor du bør stemme på dem ved kommunalvalget
- 24-26** En dagplejer i USA
- 27** Fremtidens pædagoger – organiseret i PLS
- 28-29** Suppekøkken i Kulturnatten
- 30-31** Arrangementer

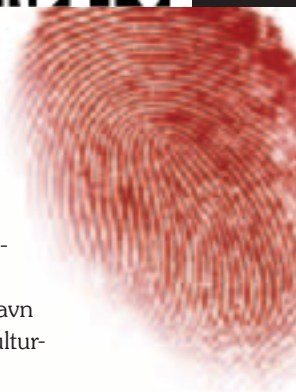

BRANDING

Branding af diverse firmaer og grupper er så moderne og nu er turen kommet til pædagogerne. Det har Københavns Kommune besluttet som et led i kommunen som attraktiv arbejdsplads. Kampagne-magerne håber at den vil skabe dialog og opmærksomhed, og formålet er at fastholde og tiltrække medarbejdere gennem en anerkendelse af deres faglighed.

Kampagnen vil være synlig i gadebilledet i uge 44 til 47, og en hjemmeside vil agere som redskab til at videresende stillingsannoncer. Også facebook tages i brug. Desuden modtager hver enkelt arbejdsplads ved kampagnestart en pakke, der klæder dem på til den.

Sloganet er "Tænk, hvis ikk' vi var her"... Og den grundlæggende idé i kampagnen er at vise hvordan København ville se ud, hvis der ikke var ansat pædagoger. Og ja den tanke lyder da skræmmende. Men som folkene i børnekulturinstitutionen Galaxen siger: må vi bede om en kampagne der hedder "Tænk hvis vi var fler"

LOKALPOLITIKERE HAR FÅET MINDRE MAGT

Kommunalpolitikere oplever, at de har fået flere krævende arbejdsopgaver og mindre politisk indflydelse efter kommunalreformen. De kommunale embedsmænd, ministerier og Folketinget har fået mere magt, viser en ny, stor undersøgelse fra AKF, Anvendt KommunalForskning

I AKFs undersøgelse svarer 40 pct. af de adspurgte politikere, at "det er svært at gennemføre politiske ideer, hvis ledende embedsmænd er imod". I 2003 var dét tal kun 25 pct. Baggrunden er at disse embedsmænd ofte er mere inde i de fagligt komplicerede sager end politikerne selv. Samtidig oplever en stigende del af kommunalpolitikerne, at den centrale styring er blevet øget. Næsten halvdelen af politikerne i undersøgelsen fortæller at de ofte deltager i møder, hvor beslutningerne er truffet på forhånd i kraft af centralt fastsatte love, regler og cirkulærer. I 2003 var det kun en tredjedel af lokalpolitikerne, der havde den oplevelse.

De nye opgaver og det øgede tidsforbrug stiller større krav til fremtidens kommunalpolitikere. Snarere end at være tæt på lokalbefolkningen skal politikerne have fornemmelse for det politiske spil, have personlig troværdighed og kunne håndtere medierne. "Kommunalpolitikeres rolle og råderum" kan downloades på www.akf.dk

GODE BØRNEHAVER PÅVIRKER BØRN POSITIVT

Ja det er igen, men ikke overraskende blevet påvist at børn, der går i børnehaver med uddannet personale og gode normeringer, bliver mere intelligente og mere skoleparate. Denne gang er en international forskningsoversigt, som SFI har lavet, der gør det tydeligt. Den dokumenterer også at børn med belastede opvækstvilkår klarer sig bedre, hvis de har gået i børnehaver af høj kvalitet. Flere får en uddannelse, og de klarer sig bedre på arbejdsmarkedet. Færre bliver arbejdsløse, og færre bliver kriminelle, sammenlignet med jævnaldrende der også har haft en belastet opvækst.

Men de skal udenfor hjemmet og passes tidligt, især når det handler om særligt udsatte børn, bliver de positive effekter størst, jo yngre barnet er.

"Hvis man ser børnehaver som en investering i nuværende og fremtidige generationer, så viser erfaringerne, at der kan genereres temmelig store samfundsøkonomiske gevinster af at tilbyde børn en højkvalitetspasning," siger seniorforsker Mogens Nygaard Christoffersen fra SFI, Det Nationale Forskningscenter for Velfærd. Rapporten Børnehavens betydning for børns udvikling kan hentes www.sfi.dk

MISTÆNKELIGGØRELSE AF BØRN OG UNGE

Pædagoger og lærere i landets største byer skal trænes i at spotte ekstremistiske tendenser hos unge, inden de udvikler sig til terrorister. Men den slags "forebyggende" arbejde kan medføre sindelagskontrol, siger lektor på DPU, Christian Horst, til Information. Han mener ikke at problemet er så stort, at skolepolitik og socialpædagogik skal styres af sikkerhedspolitik, og han mener heller ikke at der er værktøjer, der kan bruges til at spore radikaliserede børn. Derimod risikerer man at et vredt og aggressivt barn ikke ses ud fra den umiddelbare kontekst, men ud fra en fortolkningshorisont, der er afgrænset af terrorismediskursen, advarer han mod. I stedet bør man hellere se på børnenes faktiske problemer, mener han.

Der er bekymring på børn- og ungeområdet. I første omgang for om barnet får den bedste indsats, den bedste anbringelse, når der nu igen skal skæres ned på personalet – de varme hænder. I anden omgang for de ansattes arbejdsmiljø.

Baggrunden for bekymringen er at børn- og ungeinstitutionerne midt i august modtager besked fra Socialforvaltningen om at der skal spares på deres område. Nærmere betegnet skal der spares beløb svarende til en stedfortræder/viceforstanderstilling. Det protesterer de faglige organisationer naturligvis over i forhandlinger med forvaltningen.

Og i oktober mødes forstandere og tillidsrepræsentanter fra både LFS og SL København med det på dagsordenen i LFS. Inden da har de faglige organisationer dels som sagt været i forhandling med forvaltningen, dels i Hovedsamarbejdsudvalget om bl.a. de varslede besparelser, men også en række andre tvivlsomme formuleringer i skrivelsen fra forvaltningen.

Tilbagemeldingerne til forstandere og tillidsrepræsentanter fra forhandlingerne er ikke lyse, men kampen er på den anden side heller ikke helt tabt. Samtidig med at dette blad udkommer, er der et nyt Hovedsamarbejdsudvalgsmøde, hvor forslag fra organisationerne skal tages op.

LFS ønsker naturligvis grundlæggende hele spareplanen trukket tilbage. Bare tanken om at skulle spare stedfortræderen væk – eller spare et beløb på institutionen svarende til stedfortræderen er vanvittig. Adskillige af deltagerne på mødet mere end undrer sig. Hvordan forestiller man sig at forstandere kan holde ferie? Få influenza? Få faglig sparring?

Under alle omstændigheder bliver det nok hverken stedfortræder eller lærere (på de interne skoler) der bliver fyret men de varme hænder – pædagogerne på gulvet med andre ord.

Derfor accepterer de faglige organisationer, under protest mod besparelserne men dog bedre end at fjerne stedfortræderne, en procentuel besparelse lagt ud på alle centrene, som forvaltningen foreslår som en alternativ besparelse. En grønthøster med andre ord. Den metode, hvor forhadt den end er, rammer ikke de små institutioner helt så hårdt, som forvaltningens oprindelige model. Når den nye model er endeligt klar, vil de faglige organisationer blive præsenteret for den.

Man kan i øvrigt spørge sig selv om overskridelsen af budgettet ikke bunder i omstruktureringen til centerstruktur, som blev vedtaget til at skulle ske som en nulløsning. Ganske vist benægter forvaltningen at overskridelsen alene kommer derfra...

ØNSKER NY BUDGETMODEL

Men hvorfor er det egentlig altid institutionerne og de varme hænder, der skal holde for? Lige dér hvor det gør mest ondt på børnene og deres familier.

LFS og de andre faglige organisationer foreslår da også i forhandlingerne at man i stedet bør tage pengene fra MR (mål og ramme) kontorerne. De tilhører det, man i LFS har døbt rockwoollaget i forvaltningen, der hvor der udtænkes en masse, men hvor resultatet af tankerne sjældent svarer til eller når ned til borgernes behov. Under alle omstændigheder peger organisationerne på at tanken med centerdannelsen jo var at styrke den faglige ledelse, og hvis det skal lykkes, så skal der overfø-

Ja, der skal igen spares på børn- og ungeinstitutionerne under Socialforvaltningen.

Grønth

Hellere en grønthøster hen over hele området end at stedfortræderne pilles ud og spares væk på institutionerne. Når forvaltningen nu insisterer på at der skal spares igen...

res ressourcer, og det kunne passende være fra MR kontorerne eventuelt i form af personale derfra. Kuriøst nok er kontoret MR Børn stik modsat hensigten vokset sig dobbelt så stort siden centerdannelsen. Samtidig er der oprettet et nyt kontor.

”De opbygger et kolossalt bureaukrati. Og vi får problemer, hvis det kun er institutionerne, som skal finansiere det. For hvis det ikke er stedfortræderne, der skal spares væk, er det så lærerne... eller ender det hos pædagogerne?”, som en deltager noget retorisk spørger.

Socialcentrene bør i øvrigt også kunne afse penge, da de jo netop ikke anbringer lige så mange børn som før, de færre børn er jo netop årsagen til institutionernes økonomiske problemer, når de af den grund ikke får indtægter. I forvaltningen siger man at det skyldes bedre sagsbehandling på centrene og færre akutanbringelser, fordi problemerne løses tidligere. På mødet i LFS blev der derimod luftet en bekymring for, om alle børn anbringes, sådan som de bør ud fra barnets tarv.

Markedssystemet mellem socialcentre og børn- og ungeinstitutionerne kendt som BUM modellen (Bestiller-Udfører-Modtager-modellen) giver langt de fleste af børn- og ungeinstitutionerne store problemer. Deres indtægter falder, når myndigheder vælger dem fra som udførerne, men de har stadig udgifter til personale og andet, og de har ikke markedets frihed til at ”sælge” deres pladser andre steder. Fx til andre kommuner. Liberal og effektiv markedstænkning kaldes det af forvaltningen (og de mener det positivt...), men det er godt og grundigt blandet op med planøkonomi, som en deltager udtrykker det.

Østeren

Foto: Stig Stasig/Scampix

Derfor ønsker LFS også en ny budgetmodel.

”Vi ønsker at Hovedsamarbejdsudvalget skal nedsætte en gruppe til at se på en sådan ny budgetmodel, og det vil vi foreslå på mødet i Hovedsamarbejdsudvalget den 30. oktober. Om det så bliver vedtaget er jo en anden sag. Dette er ikke aftalestof, men høringsstof”, siger Helle Haslund fra LFS’ forretningsudvalg.

OVERSKUD STRYGES

Brevet fra Socialforvaltningen indeholder andre bomber end ren og direkte nedskæring.

En af dem er at et års overskud (op til fem procent) i en institution ikke som tidligere kan overføres til næste år. Forvaltningen vælger at se hvert center som en enhed, og overskuddet fra én institution skal bruges til at dække et eventuelt underskud på en anden. Kun hvis ingen af institutionerne i ens center har underskud, kan man overføre sit overskud.

Sit eventuelle underskud slipper institutionen derimod ikke lige så let af med...

Man skal være solidarisk i sit center, kalder forvaltningen det. Men solidarisk og solidarisk, forvaltningen kan ikke tage de selvejende institutioners overskud, så allerede der er der problemer for blandingscentre med både kommunale og selvejende børn- og ungeinstitutionerne.

Men kan forvaltningen bare sådan beslutte at overskuddet stryges? Det er der stor uenighed om. LFS og de andre faglige organisationer mener det er forhandlings- og aftalestof. Forvaltningen mener at i og med at Hovedsamarbejdsudvalget har sagt ja til centermodellen, så har man også dermed accepteret at kompetencen til at beslutte disse ting er flyttet til centrene. Og derfor skal en sådan ændring ikke forhandles og aftales med fagforeningerne.

”Det mener vi ikke, og vi vil nu nærlæse centeraftalen. Vi i organisationerne mener at der i centermodellen lå forudsætninger om, at man kunne overføre overskud, forudsætninger som forvaltningen nu har ændret sig. Også det skal vi have op på HSU”, siger Ole Larsen fra SL.

Der er også sejre.

I brevet til børn- og ungeinstitutionerne overrasker Socialforvaltningen med at mene at de kan overføre personale fra en institution med mindre belægning til en anden institution med overbelægning inden for centret, bare sådan.

Det har de erkendt at det var nok noget af en fodfejl i forhold til at der er aftalt retningslinjer med de faglige organisationer. Så formuleringen ”overflytning af personale” erkender de var en ”uheldig formulering”. Selvfølgelig respekteres de aftaler, der er indgået med organisationer.

Under forhandlingerne med forvaltningen kom det i øvrigt frem at der som en styrkelse af skoledelen på børn- og ungeinstitutionerne skal ansættes en central skoleleder i forvaltningen, en slags konsulentfunktion. Det sker som en konsekvens af en ny aftale mellem Socialforvaltningen og Børne- og Ungdomsforvaltningen. LFS og SL har fået lovning på at få aftalen sendt, og de forventede konsekvenser vil efterfølgende blive drøftet.

Også en ny visiteringsmodel er i spil. Skal sagsbehandlerne visitere direkte til de enkelte institutioner eller til centret? Skal de altid først spørge de kommunale institutioner, om de kan løse sagen, før de går videre til private? Det er blandt de spørgsmål der skal diskuteres. Og som børn- og ungeinstitutionernes økonomi og muligheder afhænger af. ■

DE UM

NÅR VI IKKE FÅR MULIGHED FOR AT VÆRE KRITISKE OVER FOR URIMELIGE VILKÅR SÅ FØLER VI AFMAGT. SOCIOLOGEN RASMUS WILLIG BESKRIVER I SIN BOG UMYNDIGGØRELSE DE UMYNDIGGØRELSESPROCESSER, SOM PÆDAGOGER – OG ANDRE OFFENTLIGT ANSATTE – LEVER I, OG HVORDAN DE FØR ELLER SIDEN FØRER TIL RESIGNATION, ETISK STRESS, UDBRÆNDTHED OG ET HØJT SYGEFRAVÆR.

HVIS DU HAR TILMELDT DIG FYRAFTENSMØDET MED RASMUS WILLIG DEN 5. NOVEMBER, KOMMER DU UTVIVLSOMT TIL AT HØRE MEGET MERE OM DETTE. *Tekst: Elisabeth Lockert Lange*

MYNDIGGJORTE

Kritik og retten til at stille kritiske spørgsmål er et nøglebegreb i al demokrati.

Det at ytre sig, sige sin mening, også når den er kritisk og handler om ens egne arbejdsforhold og er rettet mod arbejdsgivere, politikere, magthavere, er grundlæggende for en oplevelse af at man kan påvirke sin tilværelse.

Men selve *retten* til at ytre sig kritisk gør det ikke alene, tværtimod. Det afgørende er at man har *fornemmelsen* af og erfaringen for at man rent faktisk kan ytre sig kritisk, uden at det bliver brugt mod én, eller ens kritik bliver ignoreret. Den fornemmelse, den oplevelse, er eroderet og forsvundet under de sidste 10-15 års new public management (det vil sige den bølge af styringsformer, taget fra den private sektor og med tilhørende nedskæringer, som den offentlige sektor er blevet udsat for). Det fører til resignation og afmagt hos offentligt ansatte.

Det har sociolog, ph.d. og lektor på Roskilde Universitet, Rasmus Willig, skrevet en bog om med titlen Umyndiggørelse; en analyse af den nuværende offentlige styreform og konsekvenserne af den, skrevet på baggrund af mange interviews med en stor gruppe pædagoger i Århus. Men som han skriver, så kunne det ligeså godt have været lærere, politifolk, sygeplejersker, eller andre offentligt ansatte grupper.

En myndig person er, traditionelt juridisk defineret, en person med stemmeret og ret til at foretage økonomiske transaktioner. Samfundsmæssigt har vi desuden en omfattende juridisk lovgivning med regler om ytringsfrihed, foreningsfrihed m.m.

”Men det begreb jeg opstiller og synes er det interessante i denne sammenhæng er myndighed som mulighed for at kritise-

re og sige til og fra. Uden frygt for repressalier eller sanktioner. At kunne ytre sig frit kritisk er nøglepunktet.”

Rasmus Willig understreger at det er de normer, som sikrer at vi benytter os af muligheden for at ytre os frit og kritisk, der interesserer ham, og som er udgangspunktet for hans bog.

”Det er normerne, vi bliver konfronteret med hver dag. De formelle regler benytter kun få sig af, kun nogle få demonstrerer og skriver læserbreve. Det er normerne, der afgør, om vi benytter os af vores ret til at være kritiske. Myndighed er fornemmelsen af at man kan sige hvad man vil. Det er kulturen som giver myndighed, og det er fornemmelsen der tæller. Har vi en fornemmelse af at vi godt må? Det er det der er interessant, for sociologer og for andre mennesker.”

SUTTEN

At Rasmus Willig endte med at interviewe over 100 pædagoger som udgangspunkt for sin bog, var lidt et tilfælde. Men netop pædagoger er jo de myndige voksne som tager sig af de umyndige børn, siger han.

Spørgsmålet er så, om pædagogerne føler sig myndige, føler de tør ytre sig kritisk? Rasmus Willigs bog viser at det gør de ikke.

”I min forskning var jeg interesseret i at kortlægge de mange umyndiggørelsesprocesser, de mange processer som fratager os muligheden for at ytre os frit. Der er så mange eksempler, så mange små ting, ord og handlinger, som tilsammen tegner et billede af en kultur.”

Han nævner en stribe sproglige eksempler: hvis du ikke kan lide lugten i bageriet, så... Hvad med at stikke piben ind. Vil ►

du være del af den gamle garde? Lad os slå en streg i sandet og kigge fremad. Vi skal se muligheder ikke begrænsninger. Slut med brokket. Og ikke mindst lederen som efter et møde med formuleret kritik ender med: ja ja, jeg har forstået det, nu må jeg videre til næste møde.

”Der skal ikke så mange af den slags oplevelser, før det lammer kulturen, før folk går andetsteds hen med kritikken. Hjem fx, eller de retter den indad som selvkritik.”

Endog giver pædagogerne kulturen med de mange umyndiggørelsesprocesser videre til børnene. I bogen fortæller han om pædagoger, som i stigende grad bruger sutten, når de skal håndtere flere børn, end det er muligt for dem. De lukker munden på børnenes kritik, som de selv føler, de har fået lukket munden.

”Det står stærkt at pædagogerne reproducerer det mønster, de selv udsættes for, med en sut eller med den samme slags sætninger, som de selv har fået. De samme krav om effektivitet som umyndiggør dem, presser de selv ned over børnene. Dermed fastholder de børnene som umyndige.”

Umyndiggørelseskulturen og de for få ressourcer, for få ansatte, er to sider af samme sag for Rasmus Willig.

”Der er klart for få ansatte i institutionerne, der er ikke tid nok til voksenkontakt. Samtidig er de underlagt en kultur med krav om dokumentation, krav om serviceydelser, de bliver evalueret og skal lave sprogscreeninger. Alt sammen tydelige eksempler på at man bevæger sig væk fra de reelle myndiggørelsesprocesser.”

Han sammenligner – med et skævt smil – de utallige eksterne konsulenter med tidligere tiders vækkelsespraktikanter. Men peger på at de ikke længere kan rejse rundt og præke deres budskab: for grænsen for effektivitetsforøgelse er nået.

”Hvis kulturen ikke er til det, så kan konsulenterne komme med alle de modeller de vil, men det er en umyndiggørelsesproces. Hvis der ikke er tid til at skifte ble, kan man jo høre på nok så mange konsulenter.”

VENTILERNE

Men kritik forsvinder jo ikke, bare fordi der ikke er mulighed for at udtrykke den. Så hvor går den så hen?

Det byder Rasmus Willigs bog på masser af eksempler på. Ventiler kalder han dem. Der er pædagoger, der i bogen fortæller at de skrider i bilen på vej til og fra arbejde. Andre banker mure ned, dyrker heftig sport, læser bloddryppende kriminalromaner, taler med venner i timevis – eller lader det gå ud over børn og ægtefælle. Sort humor er også et helt nødvendigt redskab.

Ventilerne bruges for at bevare fornemmelsen af myndighed. For mange af pædagogerne oplever at de giver køb på deres faglige integritet, og endog at de forvandler sig til mennesker, de ikke bryder sig om.

Men vi har da et glimrende formelt samarbejdssystem, kunne man indvende. Ja, og det fungerer også – på skrift.

”Men det fungerer ikke i praksis. Så kritikken forsvinder i systemet. Eksemplerne i bogen, hverdagsseksempler, ikke teoretiske, viser tydeligt at kritik er umuligt at fremføre i den kultur, der er nu. Når de ansatte siger åbent at de ikke kunne nå at skifte ble på barnet den dag, så er det tydeligt hvilke konsekvenser new public management har haft de senere år. New public management er blevet både prist og forbandet, min bogs styrke er at den viser, hvad konsekvenserne er på dagligdagen. At det

giver så kolossalt store organisatoriske konsekvenser”, siger Rasmus Willig.

Denne umyndiggørelse gælder ikke kun for pædagoger. Det gælder også for de fleste andre i det offentlige system. Mange har oplevet reformer, der har bl.a. været politireformen, kommunalreformen, gymnasireformen og universitetsreformen.

”De offentligt ansatte lever med et krav om at skulle omstille sig, og det er blevet permanent omstilling. Lige meget hvad vi gør, så er noget nyt på vej. Det betyder at skydeskiven for kritikken flyttes, inden man når at rette kritikken mod den. Og når man har oplevet det nogle gange, så resignerer man.”

ETISK STRESS

Konsekvenserne af afmagten er stress, udbrændthed og et meget højt sygefravær. Eller man vælger at finde et andet arbejde. Måske videreuddanner man sig, og vender ikke tilbage til gulvet og børnene, men ender i stedet i en ledelsesposition, hvor man reproducerer det man ville væk fra, som Rasmus Willig siger.

”Men mellemliderne er lige så udsatte som de ansatte på gulvet. Der er ikke i denne proces forskel på mellemlider og menigt personale. Det er lige meget hvilket niveau man er på, så har man det på samme måde. Faktisk kan det være endnu værre at være mellemlider. Og hvis de ansatte skifter arbejde, så er det ikke bedre der hvor de kommer hen, for umyndiggørelsen er en generel tendens.”

Han understreger at han med stress ikke mener den mest almindelige type, hvor man ikke kan nå det man skal inden for en given tid.

”Dette er etisk stress, hvor man tvinges til at overskride sine etiske grænser. Pædagogerne i bogen går ikke kun på kompromis med faget, men også med deres personlighed. Mange mister fornemmelsen af hvem de er. Jeg taler ikke om moralsk forfald men om at leve en paralleltilværelse. Det gør dem utilpasse og syge. Og så bliver det endnu værre, for det særlige, sårbare barn, som er i institutionen, er så ladet tilbage alene, og så bliver de rigtig syge. Nogle får kvalme og kaster op bare ved at gå forbi deres tidligere arbejdsplads.”

Det starter måske i det små med at de ikke kan nå at vaske hænder med børnene før maden, så bliver det også bagefter, til sidst er man blevet til en person man ikke vil være, og det er ikke til at holde ud.

Og det er absolut ikke fordi pædagogerne ikke kan lide deres arbejde. Tværtimod fremhæver Rasmus Willig, pædagoger er vilde med deres arbejde.

”Men de får ikke lov til at udføre det. Det er det overordnede mønster.”

MANGE SMÅ LANGSOMME FORRINGELSER

Hvordan er vi nået dertil?

”Problemet med det neoliberalistiske projekt og new public management er at man først opdager konsekvenserne, når det er for sent. Det er så mange små forringelser og nedskæringer, som ganske gradvist og langsomt bliver indført. Hvis man løbende ser det som nye tiltag, så ser man ikke konsekvenserne, før det samles. Først når det tilsammen sættes på en begrebslig form og ses samlet, så først bliver det tydeligt, hvad det gør”, vurderer Rasmus Willig.

Det mener han er en af grundene til bogens store succes, også salgsmæssigt. Altså at pædagoger og andre offentligt an-

RASMUS WILLIG (FØDT I 1973) ER SOCIOLOG, PH.D. OG LEKTOR VED INSTITUT FOR SAMFUND OG GLOBALISERING PÅ ROSKILDE UNIVERSITETSCENTER. HAN ER FORMAND FOR DANSK SOCIOLOGFORENING, OG HAR ISÆR SAT FOKUS PÅ OG SKREVET OM DET MODERNE ARBEJDSLIV OG SAMFUNDSKRITIK.

I 2007 UDKOM HANS *TIL FORSVAR FOR KRITIKKEN* (HANS REITZEL) OG I 2009 *UMYNDIGGØRELSE* PÅ SAMME FORLAG.

Foto: Kristine Kiilerich

Rasmus Willigs undersøgelse viser ikke kun pædagogers umyndiggørelse under new public management. Stemningen, fornemmelsen af at man ikke må kritisere, heller ikke ud fra en dyb faglig viden, gælder hele det offentlige område.

satte kan identificere sig med det, den beskriver. De kan klart se deres egne problemer, og hvordan de ytrer sig.

”Bogen er ærlig og deskriptiv, den viser tydeligt, hvad den offentlige styring gør ved området, og den viser hvad offentligt ansatte kan klare og ikke klare under denne styring – hvordan det giver højt sygefravær og deltidsarbejde. Den viser også at lederne har de samme vilkår og de samme reaktioner, studiet viser ingen forskel i denne måde at opleve og reagere på.”

Vejen frem, mener Rasmus Willig, er at diskutere hvad et ideelt børneliv er. At søge oplysning og indsigt i umyndiggørelse. Måske via en læsegruppe om bogen, som kan give en forståelse for sammenhænge. Det giver mulighed for at handle selv.

”Det er opskriften på en myndiggørelsesproces, at man ser og forstår umyndiggørelsesprocessen og selv formulerer nye idealer. For oplevelsen af uretfærdighed er den første fornemmelse af retfærdighed”, siger Rasmus Willig.

Som en parallel peger han på at det måske er på grund af universitetsreformen, at der begynder at komme undersøgelser om konsekvenserne af new public management. De universitetsansatte er selv blevet ramt og har måske derfor fået et større blik for dem.

FAGFORENING UNDER PRES

Rasmus Willig er ikke færdig med pædagogers umyndiggørelse. Han er i gang med et nyt projekt med endnu flere pædagoger, denne gang tillidsrepræsentanter på landet uden for Århus. For tillidsrepræsentanter har en interessant rolle, mener han. De står midt i det hele, de er sprogligt en bro mellem de forskellige dele, og de har stor viden på området.

Fagforeningens rolle er i det hele taget interessant. Også den er ramt af den generelle tendens, nyliberalismen og new public management.

”Forudsætningen for at kunne kæmpe for en professions og en fagligheds anerkendelse er en kultur, hvor fagpersoner tør sige tingene som de er. Og folk tør ikke stå frem, det fortæller fagforeningerne mig.”

Fagforeningernes politikker er sat under pres, når de offentligt ansatte ikke tør ytre sig.

”Så har fagforeningerne ikke noget at gå videre med, og oplevelserne af uretfærdighed bliver tabt. Og det er denne oplevelse af uretfærdighed, der er brændslet. De grundlæggende forudsætninger er derfor under pres, og professionskampe vil kun overleve som andet end plakater, hvis de ansatte selv tør stå frem.”

Han vurderer at der skal formuleres en ny politik, det vil være forudsætningen for fagbevægelsens nye kampzone.

”Når de ansatte igen tør stå frem med deres kritik, så får fagforeningerne igen legitimitet og en ny rolle. Alt det har fagforeningerne opdaget nu, men de skal også formulere en politik på baggrund af det. Alle fagforeninger er afhængige af at medlemmerne tør ytre sig. Det er fagforeningens føde. Det er rygmarven i fagbevægelsen. Spørgsmålet er hvem der skal være de første...”

Nogle siger at fagforeningerne bliver arbejdsløse, for der er intet mere at kæmpe for. Intet kunne være mindre sandt.

”Hvis de bliver arbejdsløse, er det fordi ingen tør sige tingene højt.” ■

**TAG SIGNALERNE
ALVORLIGT**

**En kampagne fra Ankestyrelsen ser ud til at have båret frugt.
Der er en fordobling af underretninger om udsatte børn til styrelsen fra fagfolk, der som bekendt har skærpet underretningspligt.**

Dobbelt så mange underretninger

Fagpersoner har et særligt ansvar for at handle, hvis de er bekymret for et barn, som muligvis er udsat for omsorgssvigt eller overgreb. Derfor skal de reagere og tage børnenes signaler alvorligt.

Det var hovedbudskabet i den kampagne, som Ankestyrelsen lancerede den 1. april og som nu har løbet i et halvt år. Kampagnen *Tag signalerne alvorligt* skulle gøre fagfolk, der dagligt arbejder med børn, opmærksomme på deres skærpede underretningspligt.

En undersøgelse fra månederne inden kampagnens start, det vil sige foråret 2009, viste nemlig at otte ud 10 fagfolk mente at myndighederne ikke bliver underrettet tit nok, når et barn viser tegn på omsorgssvigt. Fagfolkene der udtalte sig var pædagoger, lærere og sundhedsplejersker, det vil sige nogle af netop de fagfolk, som har den skærpede underretningspligt. Ud over pædagoger, lærere og sundhedsplejersker, gælder det også læger, jordemødre, PPR-medarbejdere.

Når fagfolk ikke helt automatisk underretter, er det fordi de har mange barrierer mod det, viser undersøgelsen fra foråret. En af barriererne er en frygt for at forværre barnets forhold eller miste barnets eller familiens tillid. En anden frygt går på, om det kan føre til en – uretfærdig – tvangsanbringelse af barnet. Ankestyrelsens kampagne var bl.a. designet til at fjerne disse barrierer, og se en relevant underretning som udtryk for omsorg for barnet.

Kampagnen Tag signalerne alvorligt fra Ankestyrelsen har haft som resultat, at fagfolk er blevet langt mere bevidste om deres særlige ansvar for at handle, når de er bekymrede for et barn.

Men alt tyder ifølge Ankestyrelsen på at fagfolk faktisk tager deres underretningspligt alvorligt. Nye tal fra styrelsen viser, at der i de tre første kampagnemåneder næsten var en fordobling i antallet af underretninger til Ankestyrelsen sammenlignet med de tre foregående måneder. I de tre første kampagnemåneder modtog Ankestyrelsen 133 underretninger om udsatte børn og unge. En stikprøve tyder også på, at der i forbindelse med kampagnen er et stigende antal fagfolk, som henvender sig til Ankestyrelsen. Mens fagfolk i 2008 stod for cirka en femtedel af underretningerne, står de efter kampagnens start for cirka en tredjedel af det stigende antal underretninger.

SIKKERHEDSNET

Formålet med kampagnen har været at gøre opmærksom på, at man som fagperson skal reagere på børns signaler om, at der måske er noget galt. Hvis ikke problemerne kan løses i dialog med forældrene, skal man kontakte kommunen. Og hvis man oplever, at kommunen ikke tager tilstrækkeligt hånd om problemerne, så kan man underrette til Ankestyrelsen. Dette var en af kampagnens formål, simpelthen at gøre opmærksom på at man kan underrette direkte til Ankestyrelsen. Det vidste syv ud af 10 fagfolk ikke før, viste undersøgelsen fra foråret.

”I de fleste sager gør kommunerne det godt, men Ankestyrelsen er der som et ekstra sikkerhedsnet for barnet. Derfor skal ikke mindst fagfolkene kende muligheden for at kontakte os.

Derfor glæder vi os over, at kampagnen tilsyneladende har skabt øget kendskab til denne mulighed”, siger Henrik Horster, ankechef i Ankestyrelsens børnekontor og tilføjer:

”Vi har i forbindelse med kampagnen oplevet en meget positiv interesse blandt fagfolk for at få noget mere viden på området. Det er vores indtryk, at alle tager underretningspligten alvorligt og har god fornemmelse for, hvor vigtigt det er at gribe børnenes problemer, inden de vokser sig for store. Vi har næsten daglige henvendelser fra fagfolk, som gerne vil vide noget mere om, hvordan man håndterer en eventuel underretning. Og interessen kommer bredt fra hele landet og alle faggrupper, fx fra skoler, institutioner og sundhedssektoren.”

Over 7.000 fagfolk har i kampagneperioden været inde på sitet www.ast-tagsignalernealvorligt.dk på Ankestyrelsens hjemmeside (www.ast.dk) for at søge viden eller værktøjer om omsorgssvigt og underretninger. Her kan man bl.a. finde eksempler på underretninger, og eksempler på signaler man skal reagere på. Kampagnepjecen er blevet genoptrykt og distribueret i næsten 70.000 eksemplarer. Den kan fortsat rekvireres i Ankestyrelsen.

EL

Foto: David Trood/Scampix

SÅ ER DER

Københavns Madhus jubler efter budgetforliget 2010 er en realitet. Banebrydende madordning til de mindste i København, kalder de den mulighed, som budgetforliget har åbnet for.

Madordningen består af fuld forplejning til såvel vuggestuebørn som børnehavebørn, råvarer som for 75 procents vedkommende er økologiske, mad som for langt de fleste børn vil blive tilberedt lokalt i institutionen.

Og ingen, LFS Nyt har talt med, sætter spørgsmålstegn ved hvad god, sund og nærende mad betyder for børn og deres trivsel. Ingen har da heller udtalt sig negativt om idéen om og muligheden for en madordning med sund og god hjemmelavet mad til byens børn. Hverken LFS' forretningsudvalg og formand, almenledersektionsbestyrelsen eller diverse daginstitutionsledere. Det er et godt initiativ og et godt signal – og helt nede på jorden godt for både børnene og institutionerne, ernæringsmæssigt, socialt og pædagogisk.

Men alle spørger til økonomien på deres daginstitution.

I overordnede træk er der i budgetforliget 2010 afsat 21,9 mill.kr. til anlæg af madordningen. Til drift af madordningen er der i 2010 i budgetforliget afsat 3,6 mill.kr. Anlæg handler bl.a. om at bygge institutionskøkkener, så målet om hjemmelavet mad direkte på daginstitutionen kan nås. Og driftsmidlerne går bl.a. til rekruttering og uddannelse af personale, og selvfølgelig den for kommunen uundværlige evaluering.

Det statslige tilskud er på 38 mill.kr. og den øgede forældretakst i forbindelse med madordningen er på 74,2 mill.kr. Madordningen betyder at børnehavetaksterne stiger med 435 kr. pr. måned fra 1.879 kr. til 2.314 kr. Til gengæld er vugge-

stuetaksterne uændrede på 2.985 kr. De flere penge går direkte til madordningen i institutionerne.

Konkret får daginstitutionen 35 kr. pr. barn udefra til mad. Da prisen er sat til 47 kr. pr. barn (inklusive løn til køkkenansat) skal daginstitutionen bruge 12 kr. af eget budget. Det er altså dette beløb, som daginstitutionen skal jonglere et godt og nærende måltid frem for.

De 12 kr. i institutionernes eget budget er penge, som engang blev brugt til mad til børnene i langt de fleste daginstitutioner. Nogle har bibeholdt madordninger, andre har valgt at bruge pengene på andre ting. Men pengene ligger stadig derude på institutionerne, selvom beløbet er indgået i den almindelige selvforvaltning, og nogle institutioner valgte at nedlægge deres madordning og bruge pengene på noget andet.

De institutioner kan fra årsskiftet stå med et problem, for de penge skal de nu bruge på madordningen.

KØBENHAVNS MADHUS ER PRIMUS MOTOR

Tilbage til Københavns Madhus. Som er fuld af entusiasme og glæder sig over fuld forplejning til både vuggestuebørn og børnehavebørn. Det vil betyde "Danmarks bedste madordning til de mindste børn, når børnene fra 1. januar 2010 skal tilbydes mad af deres daginstitution", som de skriver på deres hjemmeside.

For med budgetforliget for 2010 går Københavns Kommune skridtet videre end regeringen og gør ikke kun frokosten men også morgenmaden og eftermiddagsmaden obligatorisk. Københavns Madhus har regnet på det og mener det er 16.500 børnehavebørn i København som pr. 1. januar får udskiftet mors

Med budgetforliget 2010 er madordningen i Københavns Kommune faldet på plads. Og hvem støtter ikke at børn får sund og ernæringsrigtig mad? Hvordan økonomien konkret ser ud på de enkelte daginstitutioner er mange ledere derimod i tvivl om, men beløbene ligger fast nu. 35 kr. tilført udefra, 12 kr. af egen kasse.

Tekst: Elisabeth Lockert Lange

MAD!

og fars madpakker med daginstitutionens sunde, velsmagende og økologiske mad primært fra eget køkken. Københavns Kommune har også høje ambitioner i forhold til økologi. Målet er 75 procent økologisk mad i 2011 og 90 procent i 2015.

At maden bliver både sund og velsmagende, vil Københavns Madhus gerne gøre sit til. De har gennem budgetforliget fået penge til at tilbyde diverse kurser i at tilberede rigtig god mad.

Anne-Birgitte Agger, Direktør i Københavns Madhus, kalder det en sejr for madkvaliteten og for fremtidens madkultur, at man har valgt at ville servere ”rigtige måltider, når madpakkerne afskaffes til byens børnehavsbørn.”

”København er – til forskel fra mange andre byer – ikke sprunget over hvor gærdet er lavest. Vi glæder os til at være med til at få sætte ordningen i verden, og første skridt er at finde madmødre til de københavnske institutioner”, siger hun.

Københavns Madhus har udviklet sit såkaldte ”Køkkenløft”, et redskab til at måle og forbedre kvaliteten af den kommunale mad. Det kommer i brug nu som værktøj til at udvikle de køkkenfaglige kompetencer i institutionerne, til at forbedre arbejdsmiljøet og til at videreuddanne køkkenmedarbejderne. Der er i budgetforliget afsat 2,1 mill.kr. til at gennemføre Køkkenløftet i udvalgte institutioner i 2010.

Københavns Madhus er nu i gang med at finde 120 medarbejdere, der skal stå for de daglige måltider i børneinstitutionerne fra 1. januar 2010. De vil blive tilbudt kurser og praktisk sidemandsoplæring, så medarbejderne er klædt på til opgaven.

Hvor bliver lederernes løn af?

Ja hvor bliver den af, udmøntningen af de lokale midler til lederløn?

LFS og BUPL har forhandlet forhåndsaftalen færdig med Børne- og ungdomsforvaltningen. Og allerede før sommerferien sendte organisationerne underskrevne forhåndsftaler til underskrift i forvaltningen. Men...

Børne- og Ungdomsforvaltningen ønsker tilsyneladende ikke at underskrive aftalen, og de begrundet det med at der ikke er enighed om et punkt i den centrale overenskomst, nemlig udmøntningen af et løntrin til de ledere (ganske få), der den 31. marts 2009 lå på trin 50 (forvaltningen ikke vil udmønte lønstigningen som et løntrin).

Alligevel fortæller ledere fagforeningen at forvaltningen siger til dem at det er LFS' skyld, at forhåndsftalen ikke underskrives af forvaltningen...

LFS (og BUPL er enig) mener slet ikke at de to forhold har noget med hinanden at gøre.

”Forhåndsftalen er der jo ingen uenighed om, så hvorfor kan den ikke underskrives, samtidigt med at uenigheden om den centrale overenskomst kører sin gang i det fagretlige system. Konsekvenserne af dette er tydelige, og lederne er mildt talt vrede. Nye ledere lønimplementeres på en gammel forhåndsftale, og allerede ansatte ledere får ikke det, vi ellers havde forhandlet os frem til med den nye forhåndsftale”, siger LFS' formand Britt Petersen.

Derfor har de faglige organisationer sendt et brev til direktionen for at give dem endnu en mulighed for at underskrive forhåndsftalen. Du kan læse brevet i sin fulde udstrækning på lfs.dk

I løbet af november indkaldes der til et leder-medlemsmøde fælles for LFS og BUPL om situationen med lønforhandlingerne for lederne i København. EL

Tusindbenet

For 20. gang holder børnene i Dr. Caroline Amalie fernisering. Ligeså kreativt og fantasifuldt som altid ser de på deres virkelighed og former den til små og store kunstværker. Tekst og fotos: Elisabeth Lockert Lange

Klubbørnene beundrer fritterbørnenes kunstværker.

Forældrene flokkedes om fritter-tusindbenet, som "gik" fra den ene ende af salen til den anden.

”Kunstprojektet i Dr. Caroline Amalie er en tradition, som vi aldrig slipper.”

Sådan siger den integrerede institutions leder, Mette Rohde, med eftertryk, da jeg dukker op til den 20. fernisering af børnehavens, fritidshjemmets og klubbens kunstværker. Som altid ligger ferniseringen i oktober efter et par måneders koncentreret arbejde med kunstværkerne. Og som altid fylder kunstværkerne hele den store fællessal (med portrættet af dronning Caroline Amalie som grundlagte institutionen i 1829, bag beskyttende glas).

Som altid er der også et ryk ind og et leben af forældre og børn, de første gerne med kameraer, som imponerede og interesserede undersøger ikke blot deres eget barns kunstværker men også de andre børns.

Til det bliver de godt hjulpet på vej af deres børn. For en af de meget iøjnefaldende ting ved ferniseringen er den store interesse, børnene har for de andre børns kunstværker, de andres fantasifuldhed.

Et tydeligt eksempel er to halvstore klubdrengene, som går fra den ene ting til den næste hen langs den slange, larve, tusindben (ja den har små ben) – kært barn har mange navne – som løber fra den ene ende af det store rum til den anden. De kigger og klukker, peger og snakker om hver eneste lille detalje, helt indfanget og grebet, griner og nyder med anerkendelse.

Og detaljer er der også nok af på slangen, som er fritidshjemsbørnenes projekt. Temaet er byen og når man lige ser tusindbenet, så er det byens tårne, der først springer i øjnene. Ikke at de voksne talte med børnene om tårnene, det kom af sig selv, og Københavns skyline er jo også fyldt med tårne. Det næste man ser, er hvor morsomme og veludviklede de mange små tableauer eller scener er, bygget inde i, udenpå og omkring kasser og æsker af forskellig form og størrelse. Der er sushibar med mennesker og japanske tegn på facaden. Der er to kvinder i et hundehus, ”hunden er den røde nede i hjørnet”, har barnet skrevet. Der er tivoli og cirkus. Hvor er det hele godt set af børnene, og hvor har de moret sig, imens de skabte dette kalejdoskop af liv og byliv.

En sushibar med restaurant på toppen.

Et af børnehavnens fire malerier af elementerne, luften. Foran har de lavet et lille duftarrangement med sommerfugle.

Her har en drengegruppe været aktive.

"Ja der står dit navn, kan jeg se."

Også de voksne har moret sig. I hvert fald peger tillidsrepræsentant Ulla Koldborg med et grin på afslutningen på slangen: ansigt og ben, som børnene har døbt fritterbenet.

Hvis man er interesseret i, hvordan de har arbejdet med temaet, kan man på hele den ene langvæg se de mange skitser, de har tegnet som udgangspunkt og baggrund for de senere figurer, steder og situationer.

DE FIRE ELEMENTER

Børnehavnens børn har arbejdet gruppevis – fire grupper med hver ti børn og en voksen. En rigtig god måde, fortæller Ulla Koldborg, det giver fordybelse og mulighed for at når et barn i kunstgruppen ikke gider mere i dag, så kan han gå ind til de andre grupper og lege med dem.

Hver gruppe har malet et meget stort maleri, som afspejler et af de fire elementer. Det er farverige og meget udtrykfulde billeder (og forældrene spørger allerede, hvornår de kommer på auktion).

Hvert barn har sat et aftryk på sin gruppes billede. Ud over i penselstrøg selvfølgelig har hvert barn sat en lille særlig genstand i jordbilledet og i luftbilledet. I ildbilledet har hvert barn sit håndaftryk oppe foroven, og i vandbilledet har hvert barn malet sin egen særlige fisk. Alle børnehavnens børn har deltaget med stor iver i kunstprojektet.

Men det har ikke kun været en leg alt sammen. Mette Rohde fortæller at halvdelen af personalet på fritidshjemmet er udskiftet, og børnehaven har også været præget af meget fravær.

"Og alligevel har alle fritidshjemsbørnene og også alle børnehavnens børn været med i kunstprojektet, og de har sammen formået at få noget ganske fantastisk ud af det, både fritidshjemmet og børnehaven. Det er så flot. Og det har været rigtig spændende at lave dette sammen med de små, som lige er kommet herind. Vi oplever at kunstprojektet år efter år er et trækplaster,

der samler og engagerer børnene i alle aldre i Dr. Caroline Amalie", siger hun glad.

Også klubbørnene præsenterer morsomme og kreative frembringelser til ferniseringen, og også de har blik for byen. Bl.a. har to piger lavet en "scene" ved navn "sad city". De forklarer: byens borgmester er ked af det, fordi hans kone er død af stress. Måske forståeligt nok, for de havde 20 børn. Men nu vil borgmesteren ikke have at hans byboere skal gå over grænsen til nabobyen, som er den gode by. Ja hvor får de det fra...?

I et hjørne lyser noget op. Det er en stribe syltetøjsglas, som klubbørnene har lagt lys i, som skinner gennem de transparente billeder de har klistret op på glassene, billeder af byens forskellige steder. Flot ser det ud. Et stort maleri står på et bord, det har et antal klubbørn malet i fællesskab. Ikke alle klubbørnene valgte at være med, men så meget desto mere nyder og morer de sig over de andres ting.

Snakken går lystigt, og hele tiden kommer der nye forældre ind som interesseret og nysgerrigt kigger på kunstværkerne sammen med deres fortællende børn, som hiver dem i alle retninger og skal vise frem. Stemningen er god. En lille pige med et kamera går fra den ene ting til den anden og udvælger til fotos. Hun er dybt alvorlig og koncentreret. Hun har selv deltaget i kunstprojektet, det kan ses på det diplom for deltagelse, hun har om halsen, og som alle børnene får.

Men det handler jo ikke kun om de færdige kunstværker og ferniseringen. Som Mette Rohde siger, så kunne hun godt unde forældrene at høre alle de sjove ting, deres børn siger undervejs i processen, for det er jo ikke alle børn der fortæller lige meget derhjemme fra børnehaven og fritidshjemmet.

Hun siger tilfreds:

"Kunstprojektet er ikke kun en tradition, det er også en del af vores røde tråd her i institutionen. Det er virkelig en aktivitet vi kan samles om." ■

Mellem fristed og institution

Bogen "Mellem fristed og institution" sætter fokus på de ansatte på legepladserne i København og Århus. Hver dag gør de en uvurderlig indsats på legepladserne. Det er en indsats som ikke altid påskønnes i offentligheden, og legepladserne har gennem årene været et yndet sparemål både i København og i Århus.

Der er derfor behov for viden og dokumentation om legepladsernes betydning. Hvilken rolle spiller legepladserne i det lokale samfund, kommer der børn og unge, som ellers ikke ville være andre steder f.eks. i klubber, sportsforeninger eller andre dagtilbud? Hvordan bidrager legepladserne med noget særligt i forhold til byens øvrige dagtilbud for børn, og hvad karakteriserer den særlige pædagogik, der udøves i denne type dagtilbud?

Det bad Pædagogisk sektor i FOA Søren Smidt og Suzanne Krogh fra Videncenter for Institutionsforskning UCC om at un-

dersøge. Og bogen "Mellem fristed og institution" er nu udkommet.

Den sætter lup på hvilke funktioner legepladserne har. Hvem der bruger legepladsen og ikke mindst de ansatte. Hvilken særlig pædagogik udøver de bemandede legepladser, og om den måske rummer et særligt børnesyn, som tiltrækker nogle børn, som ellers ikke ville komme i dagtilbud. Målet med undersøgelsen har været dels at skabe ny viden for at styrke legepladserne og de ansattes anerkendelse, dels for at sikre fremtiden ved at skabe grundlag for en kvalitetsudvikling af de bemandede legepladser. Bestil den på <http://www.foa.dk/da/forbund/publikationer.aspx>

Kommunalvalg 17. november

Den dag har a-kassen i LFS lukket

LFS' faglige afdelinger har ikke lukket men der er kun

nødåbent. Det vil sige der er kun åbent for akutte henvendelser

STØT BRYSTERNE

Køb armbånd og andre produkter, opret din egen indsamling og læs mere om Kræftens Bekæmpelses arbejde med brystkræft på

stoetbrysterne.dk

I sidste nummer af LFS Nyt opfordrede vi medlemmer af fagforeningen, som stiller op til Borgerrepræsentationen, at skrive et indlæg til bladet. To medlemmer har taget imod tilbuddet.

Tving politikerne til at tage stilling

Af Bjarne P. Nielsen, SF-kandidat til Borgerrepræsentationen

Al udvikling, positiv som negativ, er et spørgsmål om prioritering. Du vælger som menneske med dine handlinger og beslutninger, hvordan en stor del af dit liv skal forme sig, mens rammerne omkring dine beslutninger ofte ligger i hænderne på politikerne, som også træffer beslutningerne ud fra de prioriteringer, som de foretager.

Og det er de prioriteringer, som kan påvirkes af en række faktorer, hvor en af faktorerne er et kommunalvalg, som vi skal have den 17. november, hvor jeg er en af de mange kandidater. Jeg stiller op for SF, fordi jeg fundamentalt tror på, at de bedste politiske beslutninger og prioriteringer for den almindelige befolkning tages med udgangspunkt i en fornuftig balancegang mellem værdien for samfundet generelt og respekten for det enkelte menneskes udfoldelsesmuligheder.

Jeg vil i mit politiske arbejde naturligvis have øje for de fysiske og psykiske arbejdsmiljømæssige forhold på de arbejdspladser, der fyldes af LFS-medlemmer, og jeg vil også have fokus på de fysiske og psykiske rammer for de børn og unge, som vi har ansvaret for ude i institutionerne.

Det er dog utroligt vigtigt, at I ikke alene stemmer på mig på valgdagen. I tiden derefter kan I hjælpe LFS og mig gevaldigt ved at forsyne os med informationer om de problemer, som er en konsekvens af beslutninger foretaget på grundlag af fejlagtige prioriteringer. Eksempler fra den virkelige verden kan åbne øjnene for politikerne, der på den måde kan tvinges til at tage stilling til de prioriteringer, som er nødvendige for en bedre hverdag for LFS-medlemmerne og andre borgere i København.

I skal også huske, at SF ikke alene kan udrette mirakler, men partiet må indgå i politiske sammenhænge, hvor der skal arbejdes for at overbevise et flertal til at tage de rigtige beslutninger, og i den sammenhæng er dialogen mellem LFS, under tegnede og jer utroligt vigtig.

Derfor vil jeg opfordre jer til to ting. Stem på mig den 17. november, og forsyn LFS, og bja.nielsen@mail.dk med informationer om de problemer, som I støder på i jeres daglige arbejde, fordi vi sammen kan påvirke de prioriteringer, som kan føre til de rigtige beslutninger til gavn for os alle sammen.

Beslutninger skal præges af viden fra praksis

Af Marialise Rømer, formand for almenledersektionen, kandidat til Borgerrepræsentationen for SF

Jeg synes, at det er på tide at pædagogisk indsigt og erfaring sikres indflydelse i det politiske liv i Borgerrepræsentationen i København. Som fagområde er vi ikke repræsenteret hverken på chefniveau i forvaltningen eller i Borgerrepræsentationen som faggruppe. Det kan mærkes!

Derfor stiller jeg op til valget i Borgerrepræsentationen for Socialistisk Folkeparti, SF.

Jeg har arbejdet i Københavns Kommune i over 25 år.

Institutionsområdet er trængt. Vi har været udsat for et utal af omstruktureringer som er kendetegnet ved ikke at tage udgangspunkt i erfaringer fra praksis. Hvad skete der med m2 kravene? Følgeordninger? Åbningstider? Lukkedage? Tvangs-udmelding af de 12 årige? Merindskrivninger? Det kan og skal gøres bedre!

Vi har oplevet det ene mere tåbelige og uvidende konsulentfirma efter det andet, som skulle gøre sig til eksperter på vores område. Det har vi brugt penge på, samtidig med at vi har været udsat for besparelser. Vi lever i en testkultur, hvor det i stigende grad er blevet praksis, at mennesker, som ikke aner

det mindste om, hvordan vi arbejder og hvorfor, skal fortælle os hvad og hvordan vi skal gøre det.

Vi har leveret skriftligt materiale til flere regnskove til forvaltning og politikere. En måde at synliggøre vores arbejde på? Det er ligesom mærkbart, at det ikke er det, der er blevet brugt tid på at læse!

Jeg vil kæmpe for at hele børne- og ungeområdet bliver prioriteret. At den dyrebare viden og erfaring, der er gjort på institutioner og i dagplejen, bliver båret videre til politikerne på Rådhuset. Pædagogik skal udvikles af menneskerne, som arbejder med det i praksis. Beslutningerne skal bære præg af viden om området.

Jeg vil kæmpe for at Københavns Kommunes værdigrundlag kan mærkes efterlevet, hos alle ansatte i Kommunen. De hænder, som tager hånd om børn og unge, kræver pleje og anerkendelse, det er et arbejdsgiveransvar som skal tages alvorligt!

Jeg håber på din personlige stemme.

Sats på kvalitet

Af Bo Asmus Kjeldgaard, børne- og ungdomsborgmester, Borgerrepræsentationen (SF)

Kravene er mange, pengene få og behovet enormt. Vi taler selvfølgelig om pædagogisk kvalitet. I en by hvor fattigdom er et problem, og en hel bydel er ved få åndenød af kugler og kriminalitet, er der for SF kun én begavet vej.

Sats på kvalitet og sæt antallet af voksne pr. barn op i institutionerne.

Trusler om hårde straffe virker ikke, og selv om det ikke er nogens barndomsdrøm at ende som pusher, så kan mangel på værdier og voksenkontakt gøre vejen derhen fortvivlende nem.

Misforstå det ikke. Når kuglerne flyver eller tæskeholdet er i aktion, skal konsekvensen falde. Det er en politiopgave, og her har SF krævet mere politi i gaderne. Kommunens ansvar er det forbyggende arbejde, at bryde den negative sociale arv og at give alle børn de bedste muligheder.

Men dette lange seje træk har aldrig været sejere. I et land, hvor det er i orden at foreslå frihedsstraffe til børn mod sund fornuft og alle anbefalinger, skal en rød by stå for alternativet.

Hvorfor gør vi så ikke det i en by med en socialdemokratisk overborgmester, en SF'er i spidsen for børne- og ungeområdet og en socialborgmester fra Enhedslisten?

Det korte, triste svar er økonomi. Den borgerlige regerings bånd på kommunerne har konsekvenser. Der er råd til bankpakker og brandslukning, men ikke til forebyggelse og kvalitet til børnene.

Derfor ønsker SF ikke bare et rød-grønt rådhus, men også et regeringsskifte. Vi kan ikke lykkes med ønskerne på børne- og ungeområdet og i det hele taget genskabe velfærd, før vi får en anden økonomisk politik over for kommunerne. Men mens vi venter, skal vi vinde de små kampe.

SF vil bevare de selvstændige fritidshjem. Børns frie tid er lige så vigtig som den i skema. Fritid og skoledag skal hænge sammen, men ikke smelte sammen. Børn som har det svært i skolen, får det ikke nemmere af at vi forlænger dagen og indlægger fritidstilbud.

Samarbejdet mellem lærere og pædagoger skal være ligeværdigt og i respekt for begges faglighed, for både lærernes og

pædagogernes indsats er uundværlig og uerstattelig for børns udvikling. Og til dem som elsker benchmarking og nøgletal: københavnske forældre har talt, de er mere tilfredse med deres børns fritidstilbud end forældre i det ganske SFoland.

Ikke at vi skal sammenligne os med resten af landet. København kan ikke sammenlignes med resten af landet. Som hovedstad har vi den rigeste mangfoldighed af børn og unge, og det er et privilegium. Men det betyder også, at vi har ansvaret for de mest ressourcetsvage børn og unge. Så drop sammenligninger af nationale gennemsnitspriser og resultater. Vi skal fokusere på, hvad vi vil med byen og børnene.

Og vi skal ikke spille tiden med regler, kontrol og bureaukrati. Det burde være en banalitet at sige, at vi skal bruge kræfterne på kerneydelsen. Så lad regeringen få den smule ros, det bekommer den, for at opgive sprogtesten.

Men ros jer selv mere. Uden jeres kamp for at få lov til at bruge tiden på børnene, var det ikke sket. SF vil sikre institutionerne frihed til at udvikle metoder, der virker for den enkelte institution og børnene der. De nye toner omkring den tvungne sprogtest for de 3-årige har givet plads til dette. Vi vil derfor gøre sprogtesten frivillig.

De institutioner, som har et behov for sprogtest og gerne vil bruge den, må naturligvis arbejde videre med det. Men de institutioner, hvor tilbuddet ikke er blevet modtaget, enten fordi forældrene vurderer, at der ikke er behov for test af deres barn, eller fordi personalet har udviklet metoder, de finder bedre, skal selvfølgelig tage den overraskende udstrakte hånd fra regeringen.

Og ros og kæmpe tak til jer, som hver dag har ungerne fremtid mellem hænderne. Selvom det til tider er op ad bakke, og idealerne har det med at forsvinde i excelark, skal alle pædagoger, der hver dag er i stand til at skære igennem og se dem, det hele drejer sig om – børnene – have tusind tak.

Jeg håber, at vi i den næste periode kommer til at leve op til flere af jeres forventninger til børnenes bedste.

LFS NYT HAR TILBUDT BYENS POLITIKERE EN MULIGHED FOR AT FORTÆLLE HVAD DE VIL LÆGGE VÆGT PÅ I DE NÆSTE FIRE ÅR I BORGERREPRÆSENTATIONEN – HVIS DE BLIVER VALGT.

Jo der er brug for klubberne

Af Jesper Christensen, Borgerrepræsentationen (Soc.)

Hvorfor skal netcaféer og kiosker have længere åbningstider end de tilbud, vi har til børn og unge i København? Der er mange gode og velfungerende fritids- og ungdomsklubber og lige så mange dygtige og dedikerede medarbejdere, men fritidsområdet har i al for lang tid været ude af fokus og har ikke haft forvaltningens bevågenhed. Vi har set eksempler på, at nogle klubber har haft faldende medlemstal, og forvaltningens eneste kommentar har været, at der åbenbart ikke er brug for klubberne.

Jo, der er brug for klubberne, fordi vi som samfund har en forpligtelse til at sikre børn og unge rum til, at de kan udvikle sociale og demokratiske kompetencer. Vi har en særlig forpligtelse til at tage vare på de unge, der har brug for reduceret risikotid. Vi har brug for at udvikle nye klubformer med længere åbningstider, hvor de unge gider komme. Og vi har brug for at finde nye løsninger og skabe retning i indsatsen over for børn og unge. I alt for lang tid har det politiske fokus drejet sig om skolen og styrkelse af fagligheden. Vi må forstå den såkaldte faglighed i et bredere perspektiv, som også omfatter de unges fritidsliv.

Derfor fremsatte jeg i foråret et forslag om at gennemføre et pilotprojekt om ungebydelsplan Bispebjerg. Samtlige partier i Børne- og Ungdomsudvalget tilsluttede sig forslaget. Baggrunden for forslaget er, at opgaverne på ungeområdet i København er placeret hos flere forvaltninger, og at den opdeling giver en usammenhængende indsats på ungeområdet. Også inden for Børne- og Ungdomsforvaltningen efterlyser jeg et mere koordineret samarbejde blandt aktørerne. En arbejdsgruppe er nu i gang med at beskrive en overordnet plan, der skal skabe fornyet retning i arbejdet med de unge. Planen skal ske i regi af et forpligtende samarbejdsforum mellem de lokale aktører i Bispebjerg på både på forvaltningsniveau og institutionsniveau. Planen skal tage udgangspunkt i det eksisterende arbejde gennem klubbydelsplaner, fælles ansvar og SSP-netværk mv. Jeg glæder mig til at se resultatet og arbejdet omsat i praksis.

Tilbage til spørgsmålet om længere åbningstider. I København anvender vi mere end 200 mio. kr. på fritids- og ungdomsklubber og andre fritidsforanstaltninger. Jeg udelukker ikke, at

nogle af de penge nok kan anvendes lidt klogere, end vi gør i dag. På den anden side ser jeg et indlysende klart behov for at udvide og intensivere indsatsen på ungeområdet. Det betyder, at der skal flere penge til området. I de senere år er nye typer af væresteder dukket op, og meget tyder på, at der er brug for en reform af området. Samfundet ændrer sig, det gør de unge også. Jeg vil i de kommende fire år arbejde på at forbedre rammerne for de ledere og medarbejdere, der tager vare på byens børn og unge.

Nogle klubber skal kunne holde døgnåbent og udgøre et reelt alternativ til at hænge ud i Seven-eleven eller på gader. Andre klubber skal kunne holde åbent lørdage og søndage. Vi har brug for klubber, der udfordrer de gængse pædagogiske tilgange og tør eksperimentere med nye arbejdsformer. Ud over længere åbningstider har vi brug for 1) at redefinere ungemiljø og ungdomsklub og 2) at styrke uddannelse og efteruddannelse af ledere og medarbejdere. Hvad angår det første punkt skal vi turde ophæve den typiske tænkning af, hvad der er klub. Man skal derimod skabe attraktive ungemiljøer, der tiltrækker unge, og som er tilgængelige, når de unge har brug for det. Ungdomsklubberne skal udfordre de unge på deres holdninger og tanke-sæt. Det er derfor vi som politikere og som offentlig instans er forpligtet til at stille sådanne rum til rådighed. Og det fører mig til det sidste punkt. Klubmiljøet er og skal være kendetegnet af personale, der har lyst og evne til at udfordre de unge fagligt og personligt, og hvor de unge kan skabe andre sociale relationer, end dem de har i familien og i skolen. Uddannelse og efteruddannelse skaber ikke den gode voksne, men jeg er sikker på, at mere uddannelse til aktørerne på området også vil bidrage til at hæve anseelsen af ungdomsområdet.

Hvor blev den af – den fælles samling om en børnepolitik?

Af Kasper Johansen, Borgerrepræsentationen (Radikale)

Det startede ellers så smukt. Få måneder inde i valgperioden, lavede vi Faglighed for Alle. Skolerne i København var vildt trængte, nedslidte og havde et dårligt ry. Der har vi fået – lidt – fat. Næste store skridt skulle jo være at vi fik samling om at løfte hele børneområdet. For udfordringerne er mange. Og udfordringerne har været mange de senere år.

- De mange år med grønthøsterbesparelser.
- En regering der i 8 år har talt ned til de offentlige ansatte og udsultet det med skattestoppet.
- Mere bureaukrati i stedet for tillid – også fra os kommunalpolitikere – indrømmet!
- De mange turbulente oprydningsrunder og sparerunder, har slidt på jeres tillid til os i Borgerrepræsentationen. Det paradoksale har været, at økonomien i København er rimelig sund, men at vi simpelthen ikke har haft hoved og hale i økonomien på et så vigtigt område – arbejdsplads og daglig base for 10.000'ere af børn og voksne.
- Diskussioner om Sprogtest eller ikke sprogtest – som jeg synes har været vildt sjove og udfordrende, fordi det er meget dygtige og kompetente folk, der er inderligt imod!
- De manglende spadestik på bedre overgange – især samarbejdet omkring de sårbare og støttekrævende børn.
- Den udeblevne langtidsaftale om fritidshjem- og KKFO området. (Er der nogen der nogensinde forstod Socialdemokraternes stunt i efteråret 08?)
- Og det største baby-boom, siden mormor og morfar smed mørklægningsgardinerne ud lige efter 2. verdenskrig og fremavlede den største generation i mands minde.

Det har med andre ord været forhindringer nok i arbejdet på en fælles samling om børnepolitikken.

Så her er de radikale valgløfter eller arbejdsmaal (alt efter temperament):

- Vi vil stadigvæk stritte imod at man tvangsopnormerer i vuggestuer og skaber andre forringelser for at skabe flere pladser – det kan godt lade sig gøre! Der har SF og Socialdemokraterne manglet mod til at sige forvaltningen imod.
- Vi vil indgå samarbejdet om den nødvendige børneplan 3/strukturreform, hvor vi også skal turde sige højt – at vi **vil bedre normeringer og at vi vil et stop for nedskæringer på børneområdet**. Jeg påstår ikke vi har råd til det på

kort sigt (måske ikke engang i den kommende valgperiode), med det pres på specialområdet der er + det fæle skattestop, men hvis vi ikke siger højt at vi vil det, bliver det aldrig til noget.

- Vi vil sikre tryghed på fritidshjem og klubområdet, fordi vi tror på at I spiller en central del i en ny strukturreform, hvor der bliver brug for nytænkning for at skaffe skole- og fritidshjems/KKFO-kapacitet nok.
- Vi vil afstå fra kravet om en sprogtest fordi vi vil en **københavnsk tillidsreform** hvis I vil hjælpe os med at skaffe en garanti for tryghed. Det indbefatter at vi har et reelt samarbejde **alle steder** omkring overgange, så vi kan danne trygge børnehaveklaser, med en fornuftig elevsammensætning. I har fagligheden der skal til.
- Vi vil arbejde for at det nye børne- og ungdomsudvalg tager bedre fat om specialreformen end vi har gjort. Vi er langt fra målet som for os radikale er: Det rigtige tilbud til de rigtige børn!

Det kan godt lade sig gøre. Generelt tror jeg at de kommende år vil byde på en back-to-basis bølge. Vi skal tilbage til at lade kernemedarbejderen i velfærdssamfundet gøre det de er gode til. Stole på dem og vise dem anerkendelse. Det betyder ikke at vi ikke skal turde stille nye krav. Der er stadigvæk for mange stive grænser mellem faggrupper – også i den pædagogiske verden. SF vil have to uddannede lærere i klasserne i indskolingen. Det er dyrt og unødvendigt og et godt eksempel på en firkanter opfattelse af faglighed. For hvor blev pædagogerne af i den vision? Ligeværdigt samarbejde betyder Lige Værd. Man kan have forskellige ansvarsområder og faglige tilgange, men et godt forpligtende samarbejde om det enkelte barn. Her kan vi blive bedre. Vi har en super høj pædagogisk kvalitet på børneområdet i København. Jeg tror ikke på, at det jeg ser i Børnehuset Troldehøj hver dag er en enlig svale. Lad os gå sammen om de fælles udfordringer. I har fagligheden! Vi har ansvaret!

De sidste fire år – og de kommende...

Af Rikke Lauritzen, Borgerrepræsentationen (Enhedslisten)

Faglighed for Alle, en strukturreform, en specialreform, en integrationsplan. Opnormeringer, tidlig indskrivning i fritidshjem. En standende diskussion om fritidshjem vs. KKFO. Registrering af forældre, der har sagt nej til at teste deres børn. Indhug i kompensationsordningerne. Manglende pladser og atter manglende pladser. Jo, det har været fire begivenhedsrige år på børneområdet i København.

Det er udmærket med engagerede og handlekraftige politikere. Men nogle gange er det altså, så man taber pusten. Det er vigtigt, at vi på Rådhuset hele tiden tænker på, at resten af butikken også skal kunne følge med. Hver eneste beslutning har konsekvenser for børn, forældre og personale langt ud over den tid, det tager for politikerne at stemme om det. Og det er absolut ikke nødvendigt, at vi hele tiden opfinder den dybe talerken. Vi ved godt, hvad der skaber gode daginstitutioner.

Jeg håber, at de næste fire år i højere grad kan handle om at sikre den gode kvalitet, som har været kendetegnende for de københavnske institutioner gennem mange år. Enhedslisten ser derfor gerne, at der fra begyndelsen af den nye periode bliver udarbejdet en Børneplan III, som kan lægge rammerne for de kommende år på 0-17 års området. For ud over at være et trygt og sikkert sted for børnene, hvor de gennem solid pædagogisk faglighed kan rustes til deres videre færd i livet, så er institutionerne også supervigtige for mødet børnene imellem. I institutionerne mødes de på lige fod på tværs af skel og udefrakommende strukturer. Et møde som bakker op om sammenhængskraften i samfundet og imødegår de skel, som ellers så hysterisk tales op alle andre steder.

Men det møde er kun muligt, hvis vi fra politisk hold sikrer de nødvendige rammer. Sikrer en ordentlig størrelse af børnegrupperne – ikke mindst set i lyset af den inkluderende indsats, som specialreformen lægger op til. Sikrer at den fysiske kapacitet er til stede – konkret i den enkelte institution og overordnet, så pladsgarantien kan holdes. Sikrer rekrutteringen, fastholdelsen og uddannelsen af medarbejderne. Sikrer at der skabes ro

omkring den pædagogiske indsats, og at diverse projekter fra politisk side ikke forstyrrer kerneydelsen.

Og her tænker jeg ikke mindst på den krampagtige måde et flertal i udvalget i sagen om de omstridte sprogtest af børnehalebørnene rent faktisk gik længere end regeringen i et forsøg på central styring af den enkelte institution. Da det viste sig, at kun omkring halvdelen af de københavnske børnehalebørn blev sprogtestet, blev den politiske automatpilot straks slået til: Årsagen måtte være, at pædagogerne med vilje modarbejdede det forstandige politiske flertal. Man forestillede sig ikke, at det kunne tænkes, at forældrene simpelthen sagde nej tak til den i øvrigt frivillige test.

For straks blev tillid til pædagogernes faglighed afløst af endnu mere kontrol og registrering, eftersom næste skridt blev, at så skulle de nej-sigende forældre registreres og skrives op. Personligt kunne jeg ikke se det mistænkelige i, at halvdelen af de dansksprogede forældre er rimelig trygge ved deres barns sproglige udvikling, og derfor ikke kan se det store behov for en test. Derimod kan jeg retssikkerhedsmæssigt se problemer i, at man vil registrere forældrene uden at specificere nærmere, hvor længe og hvordan denne registrering skal finde sted, og hvad den i øvrigt skal bruges til.

En pinlig affære, som kun er blevet mere absurd, efter at regeringen har varslet, at sprogtesten skal fjernes som led i en afbureaukrateringsøvelse. Og skal jeg komme med endnu et ønske for de næste fire år, så håber jeg, at disse i højere grad end de forgangne vil være præget af tillid fra Rådhuset til det pædagogiske niveau frem for mere mistillid og kontrol, som der altså er rigeligt af i forvejen fra Christiansborgs side. Medarbejdernes tid i institutionerne skulle jo gerne bruges på børnene og ikke på skemaer og afrapportering.

Diagnosebørnene skal ikke presses ind

Af Jakob Næsager, opstillet som nr. tre til Borgerrepræsentationen (for Konservative).

Hvem kan være imod velfærdssamfundet? Der hvor skillelinjerne bliver synlige, er når idéerne skal omsættes til konkrete handlinger. Vi konservative mener, at velfærdssamfundet skal måles på, hvordan vi tager os af de allersvageste, og det er efter vores opfattelse de syge børn. De kan ikke tale deres egen sag, og ofte tager børnenes sygdom energien og kræfterne fra forældrene.

Vi ønsker flere specialtilbud til de mange diagnosebørn med DAMP, ADHD, Asperger osv. Det er alt for stor en belastning både for diagnosebørnene, de "almindelige" børn og institutionernes personale, når koncentrationen af diagnosebørn bliver for stor. Diagnosebørnene får pga. tidspres ikke den fornødne støtte og hjælp, de "almindelige" børn får ikke de nødvendige udfordringer, og personalet får sjældent den fornødne tid og efteruddannelse til at håndtere diagnosebørnene. Det gælder både i daginstitutionerne, men også i skolerne.

Diagnosebørnene har ofte fordel af at komme i en specialinstitution med ligestillede, så de ikke skal måles med normalt fungerende børn, men de hver især kan hjælpes og støttes ud fra det udviklingsniveau, som den enkelte er på. Det gør ofte børnene mere trygge, og det gavner deres udvikling. Specialinstitutionerne i København fungerer generelt rigtig godt, men der er desværre alt for få af dem. Det er derfor en konservativ mærkesag at skabe mere plads til diagnosebørnene – ikke ved at presse dem ind mellem de normalt fungerende, men ved at give dem særlig fokus på en specialinstitution, der er normeret efter børnenes behov.

I skolerne stjæler diagnosebørnene ofte opmærksomheden, og det kan give anledning til uro i klasserne, så tiden går med at skabe ro, frem for med at få børnene lært at læse, skrive og regne. De bedst fungerende diagnosebørn kan hjælpes ved at få ekstra støtte i en normal klasse sammen med klassekammeraterne, men det forudsætter ofte en særligt uddannet hjælp med særlig socialpædagogisk uddannelse.

De hårdest ramte diagnosebørn i skolealderen har ofte fordel af at gå i deres egen skole blandt ligestillede. Derfor skal der oprettes flere skoler til diagnosebørn m.fl. Vi har allerede en god specialskole på Peter Vedelsgade ved Amager Boulevard. Det er fremmede for børnenes

udvikling, at de kan undervises og stimuleres fagligt og socialt ud fra de forudsætninger, som de har hver især.

Det er vigtigt, at også denne gruppe børn får den hjælp og den faglige stimulering og udfordring, som de har behov for. Det er en forudsætning for, at de kan begå sig i samfundet, og gerne tage en uddannelse og – om nødvendigt med hjælp – tage et arbejde. En uddannelse og et arbejde er væsentlige for, at disse børn kan få selvværd, blive selvforsørgende og derigennem vinde yderligere selvtillid. Det vil være den bedste ballast for disse børn. Det er derfor altafgørende, at de allerede fra et tidligt tidspunkt får den hjælp og støtte, som de har behov for, og ikke bare presses ind og bliver en belastning i en ordinær institution eller skole.

Frit valg, familiehensyn og faglighed

Af Cecilia Lonning, Borgerrepræsentationen (Venstre)

Vi forstår godt, at børne- og ungdomsområdet er blevet udråbt som et af de store valgtemaer i BR-valgkampen i 2009. Området har fyldt meget i debatten de seneste år – oftest med negative overskrifter som manglende styr på økonomien, alenlange ventelister, dårlig integration og episoder med vold og mobning på skolerne. Og vi håber, at det i den kommende valgperiode bliver muligt at starte på en frisk og på tværs af partierne definnere, hvilke ønsker og mål vi har for vores børn og unge.

Venstre går til valg med tre konkrete indsatsområder på børne- og ungdomsområdet – frit valg, familiehensyn og faglighed.

For det første er det afgørende for os, at forældrene fortsat har FRIT VALG til både daginstitutioner og folkeskoler. Det skal ikke være forvaltningen, der tager beslutningen om, hvor vores børn skal gå i vuggestue og børnehave – heller ikke selvom der mangler pladser i én del af byen, mens der er for mange pladser i en anden del af byen. Vi skal ikke sætte grænser for, hvor mange specialbørn, der må være i en klasse (især fordi mange ADHD-børn jo først diagnosticeres som 12-13-årige, hvor det vil være helt forkert at tvinge dem til at skifte skole). Og vi er betænkelige ved forvaltningens planer om massiv omfordeling af vores skolebørn, der vil betyde, at bogligt svage – eller måske alle – elever skal fragtes rundt med bus på kryds og tværs af byen, mens forældrene blot kan se passivt til.

For det andet ønsker vi, at hensynet til byens BØRNEFAMILIER opprioriteres. Vi skal have løst pasningsproblemerne, så alle forældre kan få passet deres børn indenfor en rimelig afstand af deres bopæl – det vil sige 4 km grænsen – fra børnene

er 6 måneder. Vi skal derfor tænke langsigtet og bygge institutioner dér, hvor der bliver født særligt mange børn, ligesom vi skal bygge fleksible institutioner – og indtil de nye institutioner står klar, må midlertidige løsninger som f.eks. pavilloner være vejen frem. Vi skal også tage større hensyn til familier med søskende, f.eks. ved at indføre en reel søskendegaranti og ved at genetablere garantien for, at vuggestuebørn kan fortsætte i integrerede institutioner.

For det tredje skal folkeskolen være det naturlige førstevalg for byens forældre. Det kræver et forstærket fokus på FAGLIGHED, hvilket igen betyder, at indsatserne omkring læsning og matematik fra "Faglighed for Alle" skal videreføres, og at de bogligt stærke elever skal have bedre tilbud end de får i dag. Vi vil også arbejde for, at skolerne kan indsætte undervisningsassistenter til at støtte lærerne, ligesom vi vil opprioritere lektielæsningen, f.eks. via aftaler mellem skole og hjem om "tvungen lektielæsning" for bogligt svage elever. Endeligt er det afgørende, at en ændret fordeling af eleverne – som på mange måder er nødvendig – ikke går ud over fagligheden på de vel-fungerende skoler, og vi vil derfor stille som krav til en eventuel henvisningsmodel, at der følger tilstrækkelige ressourcer med (tosprogsmidler, støtteordninger, renoveringsmidler, osv.).

Der er således masser af udfordringer – men også masser af muligheder – på børne- og ungdomsområdet. Vi glæder os til at tage hul på arbejdet i den nye valgperiode – og ser frem til et godt samarbejde med de andre partier, så vi kan få skabt nogle varige løsninger til gavn for byens familier og for de ansatte i byens skoler og institutioner.

JEG SER IKKE SÆBEOPERAER

Hun holder ingen sommerferie, og hendes indkomst afhænger af antallet af børn. Men som enlig mor til tre er hun glad for fleksibiliteten – selv om hun godt kunne ønske, at dét at have sin egen dagpleje gav mere respekt. LFS Nyt har været i Californien og besøge en amerikansk dagplejer med et meget dansk navn.

Tekst: Tine Sejbæk • Fotos: Peter Zappel

”Mange tror, at dagplejere er sådan nogle, der ikke kan få et job og ikke har ambitioner om noget. Som bare sidder og ser sæbeoperaer i fjernsynet, mens børnene render rundt på gulvet. Men sådan er det bestemt ikke. Det her job kræver mere af mig, end da jeg var ansat i politiet og tog imod 9-1-1 nødopkald”, siger Kirsten Hansen.

Hun er amerikansk dagplejer fra Californien, hvor hun bor i et pænt villakvarter i Scotts Valley. Et af de kvarterer, hvor kriminaliteten er lav, og hvor børn trygt kan køre på cykel udenfor på vejen. Huset er et hvidt stenhus, og i den store baghave blomstrer røde og lyserøde roser om kap.

Kirsten Hansen har været dagplejer siden 1997 og har selv tre børn på 10, 12 og 14 år. Men vi er lige nødt til at få opklaret en ting først: hvordan kan man være indfødt amerikaner og hedde Kirsten Hansen?

Jo, hendes far, Hans Hansen, udvandrede som purung fra Odense til USA. Han døde i 1974, som 71-årig – da var Kirsten 7 år. Hans Hansen var en farverig person, der i USA bl.a.

arbejdede for den daværende arabiske tronfølger Emir Faisal. Hans far, Kirstens bedstefar, var kaptajn i Livgarden, og hendes bedstemor lavede mad til det danske kongehus. Og inden interviewet rigtigt kan gå i gang, må deres udsendte oversætte en gammel, gulnet avisartikel fra Fyns Stifttidende i 1946, som Kirsten engang har fået af sin mor. Kirsten taler ikke selv spor dansk. Hendes egen mor er indfødt amerikaner og blev i 1960'erne gift med den noget ældre dansker, Hans Hansen. I avisen er Hans Hansen blevet interviewet i forbindelse med et besøg i Danmark, hvor han var hjemme for at hente snaps til vennerne i sit nye land!

RAMT AF KRISEN

I stuen i Kirstens hus lyder der denne formiddag stille, ungarsk violinmusik. Hun sætter det som regel på, når børnene skal have deres lur. Stuegulvet flyder med legetøj. Men trods det, at vi befinder os i en dagpleje, er her noget stille. I dag er her bare Lance på knap et år og Jennifer, der bliver to år til november.

Kirsten Hansen
(ja hun er af
dansk afstamning)
er dagplejer i
Californien i
hus med stor
baghave. Ellers er
der grænser for
hvor rosenrøde
vilkårene som
dagplejer er.

Kirsten Hansen har
en fortid i Politiet.

Begge har større søskende, der har været passet hos Kirsten.

Kirsten har pt. kun to børn på fuld tid og tre "drop inns" – sidstnævnte kommer engang imellem, mens forældrene f.eks. er hos tandlægen. Fornylig havde hun tre børn på fuld tid, men et af dem blev meldt ud af dagplejen, og en bedstemor passer hende nu. Det er alt sammen på grund af den økonomiske krise, der også sætter deres spor i dagpleje- og daginstitutionsbranchen i USA. Når folk bliver arbejdsløse eller får færre penge, har de ikke råd til at få deres børn passet udenfor hjemmet. De finder et familiemedlem eller gør selv.

"Jeg tjener penge efter antallet af børn, så det er hårdt økonomisk lige nu. Jeg sparer, så meget jeg kan, og prøver at holde modet oppe hos mine tre børn, så det ikke også bliver en byrde for dem".

Kirsten er ellers godkendt til at have op til 14 børn i dagplejen. Det, man i Californien kalder en "stor dagpleje". Hun må selv alene tage sig af otte børn (se boks). Har hun flere, kræver det, at hun har en assistent. Denne skal være fyldt 18 år, hvis Kirsten skal kunne forlade huset.

Tidligere arbejdede Kirsten Hansen i mange år inden for politiet. Det var hun glad for, men de skiftende arbejdstider passede ikke ind i familielivet. I politiet havde hun ellers både betalt sundhedsforsikring (noget, der har enorm betydning i USA, hvor læger og hospitaler ikke er gratis), betalt uddannelse og pension. Alt det mistede hun, da hun forlod politiet.

"I politiet havde jeg aldrig den samme dag. Det har jeg stadig ikke. Den store forskel er, at politiet altid vil være der. Det er mine børn ikke. Man blinker, og så er de væk. Familien betød for meget, og derfor sagde jeg op. Desuden blev jeg dagplejer, fordi børn er en vidunderlig udfordring. I dagtimerne er alle børnene her i huset "mine" børn", siger hun.

TRÆNER BØRN I AT TACKLE JORDSKÆLV

Hendes egne børn hjælper også i dagplejen, når de kommer hjem fra skole. Det vil sige de leger med dagplejebørnene, læser for dem osv. Da datteren på 12 år har taget et førstehjælpskursus, kan hun også fungere som assistent, hvis Kirsten har over otte børn. Og hjælpen fra hendes egne børn er nødvendig.

"Hvis jeg står med tre spædbørn, har jeg stadig jo kun to arme. Mine børn ved, hvad de skal gøre – også hvis der opstår et jordskælv".

Og det er ikke usædvanligt på de kanter. Heldigvis er det som regel små skælv.

"Men jeg træner dagplejebørnene i at forholde sig til jordskælv, fra de er meget små. Så de ved, hvad man gør, og hvor det er sikkert at være under et jordskælv. Børnene ved f.eks., at hvis de er udenfor i haven, skal de gå væk fra legeredskaberne og gå ind midt

i haven, til jorden er holdt op med at skælve. Hvis de er indenfor, kan de gå ned under et bord. Der skal også være sæder til alle børn i bilen i tilfælde af et jordskælv", forklarer Kirsten Hansen.

Der er ikke meget organiseret samarbejde mellem de californiske dagplejere. Man mødes ikke ugentligt i hinandens hjem eller i kommunale legestuer som i Danmark. Men man netværker. Hvis man f.eks. har for mange børn, anbefaler man en anden dagplejer. Og man ses til en obligatorisk ernæringsworkshop én gang om året. Den er det eneste tilbud om efteruddannelse til dagplejere, der er gratis.

INGEN KRAV TIL LÆRING

Der er ingen officielle krav til, hvad børnene skal lave eller lære i dagplejen.

"Jeg arbejder med børnenes adskillelsesangst, jeg lærer dem sociale færdigheder; at lege med hinanden, ikke at bide eller slå, at dele og at rydde op", forklarer Kirsten Hansen.

Igenem dagen læser hun bøger for børnene, synger for dem, leger ude med dem og snakker om tal og farver. Og hun styrker bevidst deres fin- og grovmotorik.

"Der er ingen krav om det, men jeg gør det, fordi børnene har brug for at lære. Der er generelt kommet meget fokus på læring. Hvis børnene ikke har lært noget, inden de kommer i skole, kommer de bagud."

"Nogle forældre kan godt lide, at deres barn er i nogle hjemlige omgivelser som min dagpleje. Andre er mere til en "preschool" (en amerikansk daginstitution, hvor der typisk er en del fokus på læring, red.), hvor det er meget struktureret, hvad barnet skal lave hele dagen. Men for mange børn er en "preschool" for overvældende. Der må være op til 50 børn, og børnene løber rundt og råber og skrider. En dagpleje som min er et mere hjemligt, kærligt miljø".

Kirsten Hansen har ikke nogen formel uddannelse inden for børn og pædagogik, for det var ikke noget krav, dengang hun startede. I dag skal man som dagplejer have et vist antal "enheder" i det, der hedder "early childhood education", det vil sige undervisning i børns udvikling.

"Men jeg ser ikke min manglende uddannelse som noget problem. Dels har jeg erfaring fra mine egne børn, dels hele erfaringen fra politiet, hvor jeg er trænet i at navigere i nødsituationer. Det afhænger også af, hvad forældrene søger til deres børn. Min force er, at jeg tilbyder et trygt hjem. Jeg er vokset op her i området. Og jeg har været i business længe", siger hun.

En anden ting er, at man som dagplejer selv skal betale for eventuelle kurser. Og man får ingen løn imens og må desuden bede forældrene passe deres børn selv. Så videreuddannelse er umuligt for mange.

INGEN SOMMERFERIE

Heldigvis er Kirsten Hansen sjældent syg. Hvis det endelig sker, ringer hun til forældrene og melder fra. Og så er det ellers bare om at blive rask hurtigt!

"Både for forældrenes skyld, og fordi jeg ikke selv får løn imens."

Det samme gælder, hvis hun tager en fridag. Det er også uden løn. Og sommerferie holder hun ikke. Det gør nogle dagplejere, hvis de har en mand og dermed to indkomster i familien. Men alene med tre børn er det ikke en mulighed.

Dét, Kirsten Hansen bedst kan lide ved jobbet, er fleksibiliteten ved at arbejde i hjemmet.

"At jeg kan være mere sammen med mine egne børn, og dét, at jeg har min egen business, min egen tid. Og selv om det er dårligt økonomisk lige nu, så savner jeg ikke at være på arbejde 12 timer i træk og have weekend-arbejde som inden for politiet. Er mine egne børn syge, kan jeg hente dem fra skolen".

Det, hun mindst kan lide ved at være dagplejer, er, når kommunikationen med forældrene ikke fungerer

"Nogle gange har forældrene for travlt, når de henter. Af og til kender jeg børnenes vaner bedre end forældrene, der er opslugt af deres egne liv og karrierer. En mor sagde direkte til mig, at hendes job var vigtigere end barnet. Hun afleverede også nogle gange sit barn hos mig, selv om det var sygt. Nogle gange bør forældre være åbne over for konstruktiv kritik, men det er svært. Jeg er meget forsigtig med, hvordan jeg præsenterer problemerne, f.eks. hvis jeg skal forklare dem, at deres barn er bagud aldersmæssigt i forhold til at tale".

Vil hun fortsat være dagplejer?

"Det er bedst lige nu. Men rejseindustrien fascinerer mig også, siger Kirsten Hansen, der har en hylde i sin stue med glas fra alle de lande, hun har besøgt. Der står også en figur af den lille havfrue fra hendes eneste besøg i Danmark i 2002.

Vi siger farvel, men besøget fra faderens fjerne hjemland i form af LFS Nyts udsendte har gjort stort indtryk, og tårevædet siger hun: "Selv om det kun varede tre timer, var det det bedste besøg, jeg har oplevet!"

FAKTA OM KIRSTEN HANSENS DAGPLEJE

- Dagplejen hedder "In Kirstens care". Hun holder åbent fra kl. 7 til 17.30. Stedet er et tilbud til børn mellem tre måneder og fem år. Hun har pt. kun to faste, fuldtidsbørn og tre, der kommer et par timer engang imellem. Prisen er 215 dollar pr. uge for børn under to år og 210 for dem over to år. Det koster 6,25 dollar i timen for de børn, der bare kommer engang imellem. Priserne sætter hun selv.
- I USA har man som dagplejer sit eget, private firma og er ikke lønnet af kommunen. Bliver Kirsten Hansen syg, får hun ingen penge. Hun skal også selv betale sin sundhedsforsikring, så hun eventuelt kan få lægehjælp. Der er ingen pension, og ferien betaler hun selv. Hun holder lukket et par uger omkring jul og nytår, men ellers har hun åbent året rundt.
- Hun har status som en "stor dagplejer", det vil sige at hun må have op til 14 børn i hjemmet, hvis hun har en assistent til at hjælpe sig. Dog må hun "kun" have otte børn alene. De otte børn er to spædbørn, fire i alderen to til seks år samt to over seks år (typisk efter skoletid). Egne børn op til 10 år tæller med.
- Der er i Californien en del officielle krav til børnenes ernæring. Kirsten Hansen skal skrive alt ned, børnene spiser. Papirerne skal være tilgængelige når som helst, hvis myndighederne uanmeldt kommer på besøg. Til gengæld er der ingen krav til, hvad børnene skal lære, eller hvor meget tv de f.eks. må se i løbet af en dag.
- Mindst en gang hvert tredje år kommer myndighederne og undersøger, om huset er sikkert for børn at være i, om legepladsen er sikker etc. Og om alle Kirstens papirer er i orden. Børnene må ikke være i dagpleje uden vaccinationer, så det skal hun også kunne bevise.
- Hun tjener 160.000 – 300.000 kroner årligt afhængigt af, hvor mange børn hun har. Desuden kan hun trække mad og ting i hjemmet fra (noget af vand, elektricitet, noget af nedslidningen af hjemmet etc.).

**Brugte TRIP TRAP- og DAN-stole
750 kr inkl. moms**

**Nye sæder og fodplader til TRIP TRAP stole
250 kr. pr. stk.**

**Nye sæder til Taburetter
125 kr. pr. stk inkl. moms**

Reserve dele (brugte) til TRIP TRAP- og DAN-stole

Se og bestil på www.jf-snedker.dk

tlf. 36 45 59 00

Fischers institutionsinventar

Den pædagogiske virkelighed – et servicefag?

Af Peter Bruun
Christensen,
faglig sekretær i
Pædagogstuderendes
Landssammenslutning

Debatten omkring vores arbejde raser, og har gjort det længe. Det ses både omkring, men også inden for feltet. Det er nye tider for pædagoger, og pædagogisk personale. Nye smarte ord og tendenser præger vores hverdag. Det er ord som læreplaner, kvalitetssikring og test, som bliver brugt i flæng. Det kan være svært at overskue konsekvenserne af de enkelte tiltag, og derfor vil jeg snarere beskæftige mig med den overordnede tendens. Lad os til at starte med, for overblikkets skyld, samle det hele under en nok mere simpel overskrift: Dokumentation.

At pædagoger skal dokumentere deres arbejde er som sådan ikke nyt. Det er en øvelse som sker og har sket kontinuerligt gennem tiden, i videnskabeligt øjemed. Men det vi ser nu handler ikke om videnskabelig dokumentering af børns udvikling, eller relationens betydning. Det handler om at dokumentere en serviceydelse. Visse kriterier bliver opstillet for, hvad „den gode pædagogik“ er, og det pædagogiske personale skal udføre en konkret serviceydelse for at opnå kriteriet. Det er en tjeklistekultur.

KOMMUNALPOLITIKERE OG SERVICEYDELSE

Reaktionerne og frustrationerne kom med det samme, da man bemærkede hvor det bar hen imod, men kritikken og modstanden er blevet grebet meget forskelligt an, fra region til region og fra fagforening til fagforening.

Umyndiggørelse af pædagoger, manglende respekt for faglighed, ingen autonomi og forsøg på at kvæle den kritiske pædagogik. Områderne for kritik er mange og forskelligartede, og de fremføres på mange forskellige niveauer, men den samledeentydige kritik udebliver. En af årsagerne til dette kan være at man endnu ikke har lavet en generel analyse. Det vil jeg her forsøge:

Sammenkæder man de dårlige og stigende normeringer (AE-rådet 2006) med den servicetendens jeg kort har beskrevet ovenfor, tegner der sig et billede. Man kan kalde det gammeldags, dogmatisk og endda marxistisk, men det lugter af fremmedgørelse. Vi er på vej til at blive reduceret til maskiner, der udfører en opgave. Selvom arbejdet er kompliceret, føler vi ikke et ejerskab over det vi foretager os. Man fjerner det menneskelige ved vores arbejde, det ophæves til fordel for servicen.

Denne tendens ses blandt andet i de frustrationer, man hører i personalerummene til sygefraværskurven, som kun er stigende. Stress kommer ikke udelukkende af at løbe stærkt. Det kommer lige så meget af ikke at kunne se idéen i at løbe i det hele taget. Pædagoger ejer ikke deres arbejde

PÆDAGOGUDDANNELSEN – ET STUDIE ELLER HÅNDVÆRK

De beskrevne tendenser, skinner også igennem på uddannelsesstederne. Fra at handle om et studie af pædagogik, udvikling og relationer, er det blevet en instrumentel gennemgang, så vi kan fungere som arbejdskraft. Mest evident er det naturligvis i praktikperioden, som stadig er lønnet. Det er et helt års arbejdsprøvning til Danmarks dårligste løn.

Samtidig arbejdes der nu ud fra CKF'er (centrale kundskaber og færdigheder), som er færdige opskrifter på, hvordan vi skal agere som færdiguddannede. Det betragtes ikke længere som et studium, men som et håndværksfag, hvor man skal lære at gøre tingene rigtigt. Ydermere oplever vi, at enkelte fag decideret er oprettet for at lære at udfylde læringsplaner, og hvad ved jeg.

Selvstændigheden er på vej ud af uddannelsen, og I stedet står færdiguddannede pædagoger, som udelukkende vil være i stand til at tjene servicefaget pædagogik. Selv inden for vores professionshøjskolestruktur oplever de studerende gang på gang at blive holdt uden for beslutningsprocesserne. Fremmedgørelsen skinner igennem allerede her.

HVAD GØR VI?

Svaret er egentlig nemt, men vejen dertil er ikke: Vi skal tage magten tilbage!

Men hvordan vi gør det er noget mere besværligt. For det første kræver det enighed. Tendenserne inden for feltet skal analyseres, og det skal stå brændende klart for alle, hvad der er problemet. Jeg har forsøgt at give et bud – i form af fremmedgørelse.

Så nytter det ikke noget med diverse segmenterede protester, hvor budskaberne er forskellige. Det forvirrer os selv mere, end det forvirrer nogen anden.

Dernæst kræver det enhed – en samlet pædagogisk bevægelse mod service-, eller markedsgørelsen, af pædagogik. Før denne enhed er opnået, vil det nærmest være meningsløst at bekæmpe servicetendensen. Vi vil potentielt set undergrave hinanden. Selvom det kan være svært at forstille sig, så er det muligt. Men det kræver at alle mand kommer i gang, også de studerende. Derfor, når I modtager studerende i jeres institutioner, så sørg for at de kommer ind i det faglige fællesskab hurtigst muligt. Et medlemskab af PLS er også et medlemskab af LFS.

Der var mange børn i Kulturnatten, de elskede de røde hjerteballerer og musikken både fra LFS koret og fra spillemændene.

Vandrepokalen til en politiker med hjerte og engagement er skabt af udviklingshæmmede kunstnere, og den endelige pokal bliver lavet i bronze. Men hvem skal have den?

På røven – eller på hovedet?

Hvilken københavnsk politiker har så meget hjerte og har stået så meget på hovedet for det sociale område, at hun eller han er værdig til at modtage den nye pris indstiftet af specialområdet i LFS? Den nye pris blev indstiftet samtidig med LFS' suppekøkken på Gammel Strand på kulturnatten i oktober. Og der var i øvrigt trængsel om suppegryderne og hattedamerne, skulle vi lige hilse og sige. Måske har tiderne ikke forandret sig så meget alligevel...?

Det sociale område er gennem længere tid blevet udsat for besparelser og forringelser, det kan ikke komme bag på nogen. Ganske vist siger LFS i sin kampagne op til kommunalvalget, at alle har ret til at være på røven, men mellem os – det skulle egentlig helst være lidt "sort".

Prisen med tilhørende vandrepokal er indstiftet samtidig med at LFS – i skikkelse af valgte, ansatte og medlemmer – serverede den ene skål efter den anden med dejlig varm suppe. Mange af modtagerne var gæster, som kom på grund af kulturnatten, men der kom faktisk også ikke så helt få af dem, der altid opholder sig mere udenfor i kulden end de har lyst til, både nat og dag. Og det er jo netop dem, som tidligere tiders suppekøkkener var rettet mod.

Hattedame og formand for specialområdet Lisbeth Waidtløw forbereder endnu en portion suppe. Og den varme suppe blev revet væk i Kulturnattens kølighed.

Formand for seniorklubben Birgit Jørgensen var en af de flittige hattedamer.

Gennem århundreder var de fattige, de hjemløse, de vanartede og de vanvittige overladt til sig selv i datidens Danmark. Den sociale forsyning blev varetaget af kristelige organisationer og borgerskabets damer, de såkaldte hattedamer, der gerne ville gøre noget for de fattige i deres armod.

Tiderne ændrede sig. Mange års kamp for bedre sociale vilkår slog igennem og fra trediverne påtog samfundet sig gradvist ansvaret for den sociale forsyning. Velfærdsstaten tog over, hattedamerne forsvandt og blev afløst af personale med kompetencer og indsigt i, hvordan man bedst hjælper de svageste i samfundet til en bedre tilværelse. Men hvordan ser det så ud nu?

Den symbolske happening med suppe og hatte illustrerer både hvor galt det kan gå, hvis der ikke udvises politisk handling for at hjælpe samfundets svageste, og hvor galt det faktisk allerede er gået, nu hvor alt for mange i byen er endt på røven uden at få den hjælp de har behov for.

I dag kæmper det socialpædagogiske personale en daglig kamp for at få det bedste ud af forhold, der gennem tiderne igen er blevet forringet.

Og derfor den nye pris.

”Specialområdet i LFS vil gerne hædre den politiker i København, som vi mener, har vist sit hjerte og stået på hovedet for det sociale område. Og vi har valgt at markere det med en pris, en nyindstiftet vandrepokal. Vi må erkende, at vi ikke umiddelbart har kunnet finde en værdig kandidat til vandrepokalen endnu. Men vi opgiver ikke håbet”, siger Helle Haslund fra LFS’ forretningsudvalg.

Hun peger på at Københavns samlede politiske partier med budget 2010 ganske vist bryster sig af at have tilført 147,4 mill.kr. til det sociale område, men selv med denne sum kommer der ikke til at ske serviceforbedringer på området. Den holder kun lige røven oppe på området.

Vandrepokalen er specielt lavet af Kunstsukolen. Kunstsukolen tilbyder undervisning til voksne udviklingshæmmede, der ønsker at udvikle deres interesse for billedkunst og for at skabe billeder og skulpturer. *EL*

Løb For Sjøv

Er du en af dem der har svært ved at komme i gang med at løbe, eller tænker det kunne være sjovere at løbe sammen med andre? Så har du nu muligheden for at løbe med – forhåbentligt – mange andre LFS'ere én gang om ugen efter arbejdstid.

Det er LFS der arrangerer, og alle medlemmer er velkomne til at deltage. Du behøver ikke have løbet tidligere eller være i gang. Det eneste der kræves af hver enkelt deltager er:

1. Tid & lyst – 2. Løbesko – 3. Løbetøj.

Vi løber langs Amager Strand, hvor der er dejligt at løbe, både fordi løberuten går langs vandet, men også fordi terrænet er fladt, hvilket er at foretrække, når man er ny eller lettere øvet. Distancen vi løber i opstartsfasen er på omkring 3-5 kilometer, alt efter hvilken kondition og træning deltagerne har i forvejen.

Og viser det sig at nogle vil løbe længere, så er der ingen problemer i det.

Vi mødes ved metrostationen "Øresund" på Øresundsvej klokken 18.00 hver torsdag. Herefter løber vi af sted i samlet flok og kan alt efter hvilken kondition hver enkelt har dele os op i grupper. Vi slutter samme sted som vi startede, hvor der vil være tid til lidt hyggeligt samvær og en flaske vand, som LFS byder på.

Tilmelding er nødvendig i opstartsfasen for at sikre, at der ikke er nogle der kører forgæves. Ring eller mail derfor senest om onsdagen og tilmeld dig hos: Jens-Erik Rasmussen, mobil: 50526272 eller mail: jerikras@gmail.com.

ORD OG BILLEDER

– fritidspædagogikkens bidrag til børns hverdagsliv

Præsentation af udvalgte forsknings- og udviklingsprojekter der har modtaget støtte fra FOAs Pædagogiske Udviklings Fond (PUF) eller Pædagogisk Sektor i FOA

I 2008 rejste PUF følgende spørgsmål: Er der barrierer der hindrer det fritidspædagogiske bidrag i skolen og kunne et undersøgelsesspørgsmål være, om det dermed er vanskeligt at udvikle kvalificerede bidrag fra fritidspædagogikken til børns hverdagsliv?

Svar på dette spørgsmål og fremlæggelse af projekter som belyser det på forskellig vis præsenteres og diskuteres i en stribe workshops.

Den 10. februar 2010 – kl. 9.00-15.30
i Ingeniørforeningens Mødecenter,
Kalvebod Brygge 31-33
1780 København V. Tlf.: 33 18 46 64

Det koster 300 kr. men hvis I kommer to fra din institution kan I betale 500 kr. for begge (men så skal begge tilmeldinger foretages samtidigt).

Tilmeldingen skal foretages på FOAs hjemmeside: www.foa.dk og indeholde oplysninger om: Deltagernavn, cpr-nr., stilling og valg af workshop 1, 2, 3, 4 – og om I kommer to for 500 kr.

Skriv hvor fakturaen skal sendes til: Adresse, Postnr. & by, E-mail og EAN-nr.

Bindende tilmelding skal ske **senest 6. november 2009.**

Hvis du får plads på konferencen, får du besked pr. e-mail, og der vil blive fremsendt opkrævning.

Har du spørgsmål til arrangementet – kontakt arrangementsgruppen:

Jan Simon Petersen: jasp@foa.dk – tlf. 46 97 26 06
 Jane Jensen: jn001@foa.dk – tlf. 46 97 25 10

Programmet omfatter bl.a. oplæg om **SFO under forandring** ved Søren Langager fra Danmarks Pædagogiske Universitetsskole – Århus universitet.

De fire workshops er: Ord og billeder på fritidspædagogikken, fritidspædagogikkens betydning for og bidrag til børns dannelse og læring. **Fritidspædagogikkens bidrag til børns hverdagsliv**, undersøgelse af hvordan fritidspædagogikken kan udvikle sig i forhold til den uddannelsespolitiske dagsorden uden at miste sine kerneværdier og sociale samvittighed. **Børns perspektiv på hverdagslivet i fritidshjem, KKFO, SFO og skole**, med fokus på børneperspektivet og hverdagslivet, som det udfolder sig set gennem børneøjne. Børnene fortæller. Projektet præsenteres af projektleder, cand.pæd. i generel pædagogik, Birgitte Barkholt. **Bemandede legepladser en go' ide**, i projektet er de pædagogisk bemandede legepladser i centrum for opmærksomheden, og projektet søger at dokumentere og analysere legepladsernes funktion. Projektet præsenteres af Suzanne Krogh og Søren Smidt fra Videncenter for Institutionsforskning UCC.

Nyt fra seniorklubben

Næste møde er den 19. november, hvor vi viser film og hygger os i LFS sal A, Sorøgade 4-6.
Husk: Udflygt til DR-byen den 4. november Vi mødes kl. 8.45 ved indgangen til koncertsalen. Bus 33 fra Rådhuspladsen eller Metro til Vestamager, metrostation DR-byen.
På bestyrelsens vegne Birgit Jørgensen

Du kan få pensions-rådgivning i LFS (hos Pensam).
Næste gang 5. november. Du skal bestille tid på tlf. 44 39 34 41

Dagplejer Maj-Britt Møss

havde den 23. juli i år været ansat 25 år som dagplejer i Københavns Kommune.

I den anledning holdt Dagplejekontoret på Sundholmsvej åbent hus for hende i legestuen Hjulmagerstien 8. Det gjorde de den 23. oktober, og det var en festlig dag med masse af besøg, gaver og klap på skulderen.

FØLGENDE HAR 25 ÅRS JUBILÆUM SOM MEDLEM AF LFS DEN 1. NOVEMBER 2009:

Bente Birkedal
Ingrid Gertsen
Lisa Høier
Niels Peter Jepsen

Pia Borgaard Ludvigsen
Johnna Sønderkov
Gitte Mikkelsen

JULEUDFLUGT

TIL TISVILDE HØJSKOLE
TIRSDAG DEN 8. DECEMBER

Kære alle! Ja, så byder vi på julehygge på Tisvilde Højskole.
Vi har bestilt en let dalende sne til at pudre landskabet med, til I kommer. (Ret til ændringer forbeholdes – meteorologer kan jo tage fejl, som bekendt).

Dagens program:

- Kl.10.00 Afgang fra Lyshøjgårdsvej, Valby.
Kl.11.30 Velkomst.
Kl.12.00 Gammeldaws juleflæskesteg med rødkål, hvide og brunede kartofler, halve æbler med gelé, hjemmelavet agurkesalat og god flæskestegssovs. Ris a' la mande med kirsebærsaucé og mandelgaver. Drikkevarer kan købes til rimelige priser.
Kl.13.30 Julestuer med julekna og julekoncert på storskærm samt mulighed for spadseretur til vandet.
Kl.15.00 Kaffe/the og æbleskiver - underholdning og julesang.
Kl.16.00 Hjemrejse.

Pris kr. 250 (excl. transport).

Tilmelding til Inge Guldager senest d. 27. november.

Med venlig hilsen
bestyrelsen og Tisvilde Højskole

Kalender

Dato	Mødets art	Medlemsgruppe	Sted
2. november kl. 9.00 – 15.00	Medlemsmøde	Bofællesskaberne	LFS sal D, 2.sal
4. november kl. 16.30 – 18.30	Fyraftensmøde Specialområdet	SKP'er	LFS sal A Sorøgade 4
9. november kl. 9.00 – 15.00	Temadag ADHD	Specialområdet	LFS sal A Sorøgade 4
9. november kl. 17.00 – 19.00	Fyraftensmøde	Støttepædagoger	LFS sal A Sorøgade 4
11. november kl. 17.00 – 22.00	Årsmøde	Legepladserne	LFS sal A Sorøgade 4

**Mindre marked,
mere velfærd**

*Offentlige
ansatte
er med
på den!*

LFS - Hovedstadens største pædagogiske fagforening

 ✖ 17. november www.lfs.dk